

5 vrouwen, 1 avond

Een nieuw begin – deel 1

Lenthe Leeuwenberg

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

5 VROUWEN, 1 AVOND - EEN NIEUW BEGIN, DEEL 1

First edition. March 21, 2016.

Copyright © 2016 Lenthe Leeuwenberg.

Written by Lenthe Leeuwenberg.

Kerstavond

‘Goedenavond, ACS, u spreekt met Emily Wijnands. Waar kan ik u mee helpen?’ Emily had aan de nummerherkenning van de telefoon die voor haar stond al lang gezien dat het bedrijf gebeld werd door Daniël Hofman. De man belde wekelijks als Emily aan het werk was, maar dat hij ook op kerstavond zou bellen had ze niet verwacht.

‘Goedenavond, met Daniël Hofman.’ Ze herkende zijn stem ook. ‘Ik ben op zoek naar Alfred Gallacher.’

‘Het spijt me, meneer Hofman.’ Emily zette haar vriendelijkste stem op, terwijl ze op de computer een nieuw kaartspelletje opstartte. ‘Maar meneer Gallacher is al vertrokken.’ Het was de hele avond al rustig en Emily verwachtte niet veel telefoontjes die avond. Haar collega die naast haar zat, was druk met haar eigen mobiel bezig.

‘Waar naar toe?’ wilde Daniël Hofman weten.

‘Dat weet ik niet.’ zei Emily. ‘Het is kerstavond, dus waarschijnlijk is hij met zijn familie Kerstmis aan het vieren.’

‘Nee, daar is hij niet.’ zei de man. ‘We zitten met zijn allen op hem te wachten.’

Emily schrok van zijn antwoord. ‘Is meneer Gallacher familie van u?’ Ze had altijd gedacht dat Daniël Hofman een belangrijke klant was en daarom zo vaak voor haar baas belde.

‘Jazeker. Hij neemt zijn mobiel niet op en zijn vrouw is hier ook al.’

‘Het spijt me, meneer Hofman.’ zei Emily nogmaals, maar nu klonk ze eerder oprecht dan zakelijk. ‘Daar was ik niet van op de hoogte.’

‘Dat dacht ik al. Weet je zeker dat hij weg is?’

‘Hij is echt vertrokken.’ Emily had haar baas langs zien lopen en hoewel hij normaal gesproken nooit een woord tegen hen zei – tenzij hij snel iets nodig had – had hij nu beide receptionistes een vrolijk kerstfeest gewenst.

‘Hoe laat ongeveer?’

Emily keek op de klok. Het was net acht uur geweest – haar dienst was over de helft – en ze herinnerde zich dat haar baas nog voor de laatste werknemer was vertrokken. ‘Een uur of drie geleden al.’

‘Oké. Bedankt.’ hoorde ze de man zeggen. ‘Als je hem ziet, wil je dan zeggen dat we op hem zitten te wachten?’

‘Natuurlijk, meneer Hofman.’ zei Emily zo vriendelijk mogelijk, hoewel ze wist dat dat onmogelijk was. Als haar baas al terug zou komen, zou hij zijn gezicht niet bij de receptie laten zien, maar via een achteringang het pand binnenkomen.

‘Bedankt.’

‘En een vrolijk kerstfeest, meneer Hofman. Ik hoop dat u plezierige kerstdagen heeft.’

‘Voor jou ook fijne kerstdagen, Emily.’ hoorde ze tot haar verbazing. Daniël zei het op een vriendschappelijke toon, alsof ze elkaar goed kenden. ‘Geniet er van, voor je weer moet gaan werken.’

‘Bedankt.’ Emily keek op het scherm van de telefoon en zag tot haar opluchting dat de verbinding verbroken werd.

‘Wie belt er nou op kerstavond?’ Luna, de enige collega die behalve Emily nog aanwezig was, had haar mobiel voor zich weggelegd en een potje donkerrode nagellak uit haar tas gepakt. Ze draaide het potje open.

‘Daniël Hofman.’ Emily keek haar aan.

‘Echt waar?’ Luna was net zo verbaasd als Emily. Ook zij kreeg Daniël regelmatig aan de telefoon. ‘Die moet een echte workaholic zijn. Hij is de eerste die deze avond heeft gebeld. Waar wilde hij Freddie over spreken?’ Die naam werd door vele werknemers gebruikt als ze het over hun baas hadden, maar alleen op de momenten dat er geen leidende in de buurt was.

‘Hoe laat ie op het kerstdiner zou zijn.’

‘Hè?’ Luna was begonnen met het lakken van haar nagels, maar keek nu vragend naar Emily.

‘Hij is familie van Freddie.’

‘Dat meen je niet.’

‘Jawel. Ze zitten op hem te wachten.’

‘Maar hoe dan?’ wilde Luna weten.

Emily haalde haar schouders op. ‘Geen idee.’

‘Oh, waarom heb je dat niet gevraagd?’

‘Omdat ik dat onbeleefd vond en ik heel graag mijn baan wil behouden.’

Luna zuchtte.

‘Heb je nog plannen voor Kerstmis?’ Emily besloot om over een ander onderwerp te beginnen.

‘We gaan morgen uit eten met de familie.’ zei Luna. ‘En verder ga ik niets doen. Rust, dat heb ik nodig. ‘En jij?’

‘Ook zoiets.’ Emily glimlachte. ‘Morgen naar mijn ouders, overmorgen naar zijn ouders.’

‘Zijn ouders?’ Luna keek haar aan. ‘Toe maar. Is het al zo serieus tussen jullie dat jullie met elkaars familie Kerstmis vieren?’

Emily knikte. ‘Ja. Mijn familie gaat hem morgen eindelijk ontmoeten en op Tweede Kerstdag ga ik zijn ouders leren kennen.’

Luna keek haar aan. ‘Ik ben benieuwd.’

‘Ja, ik ook.’

‘Vrolijk kerstfeest!’ Fleurs schoonmoeder opende de voordeur. Fleur en Patrick waren net gearriveerd voor een simpele kerstmaaltijd. Het was laat, want Patrick's ouders gingen elk jaar naar de kerk op kerstavond en pas daarna kon de familie langskomen.

‘Jullie ook vrolijk kerstfeest.’ Fleur glimlachte en gaf de vrouw drie zoenen op haar wangen. Altijd als ze bij Patrick's ouders kwamen, werden ze hartelijk ontvangen en ze wist dat haar schoonmoeder het leuk vond dat ze deze avond langskwamen. ‘Hé meisje.’ Ze tilde het nichtje van haar verloofde op, toen die naar hen toe kwam rennen. ‘Wat leuk om jou weer te zien.’

‘Hallo moeder.’ Patrick boog naar voren en gaf zijn moeder een zoen. ‘Is iedereen er al?’

‘Jazeker, jullie zijn de laatsten.’ Zijn moeder knikte. ‘De koffie staat klaar. Of hebben jullie liever thee?’

‘Ik moet nog even iemand bellen.’ Patrick stond met zijn mobiel in zijn handen en liep de trap op. ‘Werk. Ik kom zo terug.’

Zijn moeder keek hem even verbaasd na. Ze keek Fleur aan. ‘Werk? Het is kerstavond.’

Fleur haalde haar schouders op. ‘Hij werkt tegenwoordig wel vaker buiten zijn werktijden. Morgenavond moet hij op zakenreis.’

‘Morgenavond?’

Fleur knikte. ‘Ja, helaas.’

‘Maar de dag erna is het Tweede Kerstdag.’ Haar toekomstige schoonmoeder keek haar ongeloofwaardig aan. ‘En daarna is het zondag. Wat moet hij dan regelen?’

‘Geen idee.’ Fleur keek even de trap op, maar wist dat het even kon duren voor haar verloofde terug naar beneden zou komen. ‘Hij zei laatst dat hij bezig was om promotie te maken.’

‘Meen je dat?’ Zijn moeder was verbaasd. Patrick had altijd simpele baantjes gehad en was daar erg tevreden mee, dus een promotie zou een grote verrassing zijn.

Fleur knikte. ‘Ja, dat heeft ie me verteld.’

‘Dat is fijn.’ vond haar schoonmoeder. ‘En hoe is het verder? Wat doen jullie morgen?’

‘Dan gaan we naar mijn ouders.’ Fleur zette het meisje terug op de grond. ‘Een vroeg kerstdiner, zodat Patrick er bij kan zijn. Hij vliegt morgenavond pas.’

‘Waar moet hij naar toe?’

‘Londen, geloof ik. Of dat was vorige week. Ik weet het niet meer en ik betwijfel of hij het zelf weet, als je het hem vraagt.’

Patrick's moeder keek haar verbaasd aan, maar besloot om niets meer over haar zoon te zeggen. ‘En wat ga jij dan Tweede Kerstdag doen?’

‘Niet zo veel.’ Fleur glimlachte. ‘Wat schoonmaken of opruimen, waarschijnlijk.’

‘En hoe staat het met je eigen bedrijf?’

‘Goed.’ Fleur lachte. ‘Het ziet er goed uit. Nu Patrick misschien promotie gaat krijgen heb ik besloten om me alleen nog maar te focussen op mijn eigen bedrijf. Ik heb mijn baan in het restaurant opgezegd.’

‘Echt waar? Wat leuk voor je.’

Fleur glimlachte. ‘Bedankt. En ik stop vanaf één januari al, dus komende week is mijn laatste werkweek.’

‘Wat heerlijk.’ vond haar schoonmoeder. ‘Eindelijk doen wat je zelf leuk vindt. Nou, wil je koffie of wil je thee? Loop maar even mee naar de keuken.’

Britt had van kerstavond een avond speciaal voor haar kinderen gemaakt. Als avondeten hadden ze pannenkoeken gegeten – op verzoek van de kinderen – en daarna had Britt samen met haar kinderen van de woonkamer een bioscoop gemaakt. Voor de bank lagen twee matrassen, zodat ze zowel zittend als liggend naar de film konden kijken. Pas toen de kinderen het eens waren over de film, kwamen ze terug naar de keuken om samen met Britt popcorn te maken in de magnetron. Britt had de afgelopen dagen de benedenverdieping niet meer schoongemaakt, want ze wist dat het een bende zou worden door dit bioscoopavondje.

En daar kreeg ze gelijk in. Anderhalf uur later, toen de film afgelopen was, lag Nina vermoeid naar de televisie te kijken, terwijl Gijs halverwege de film al in slaap was gevallen. De popcorn lag verspreid over de matrassen en de vloer ernaast en de verpakkingen van de snoepjes waar Nina na een tijdje zin in had gekregen, lagen ook overal door de woonkamer.

Het kostte Britt weinig moeite om de kinderen naar bed te krijgen. Ze hadden hun pyjama's al aan en nadat ze hen in de badkamer had

geholpen met het poetsen van hun tanden, legde ze Gijs in zijn bed, die meteen opnieuw als een blok in slaap viel.

Nina was zelf in haar bed gaan liggen en legde haar knuffels op de juiste plaats naast haar kussen weg.

‘Ga je lekker slapen?’ Britt ging op de rand van het kinderbed zitten.

Nina knikte met haar duim in haar mond.

‘Welterusten lieverd.’ Britt boog naar voren en gaf haar dochter een zoen op haar voorhoofd.

‘Mama!’ Nina riep haar, net voor dat Britt op wilde staan. ‘Gaan we morgen naar papa toe?’

‘Nee, morgen gaan we naar opa en oma toe.’ zei Britt. ‘Dan gaan we daar Kerstmis vieren.’

‘Krijgen we dan cadeautjes?’ Nina lachte.

‘Dat weet ik niet.’ Britt wist al dat haar ouders wat voor de kinderen gekocht hadden, maar dat wilde ze Nina nog niet vertellen. ‘Morgenavond gaan we met zijn allen bij opa en oma eten. Daarna gaan we terug naar huis en slapen jullie hier. En daarna gaan jullie naar papa toe en dan blijven jullie daar tot aan het vuurwerk.’

‘Is dat lang?’

‘Ja, een week.’ zei Britt. ‘Want ik moet de hele week werken. Maar als je me mist, dan mag je me wel een keer bellen.’

‘Dat doe ik elke dag.’ beloofde Nina.

Britt glimlachte. ‘Dat is goed.’

‘Maar jij moet het wel tegen papa zeggen zodat we het niet vergeten.’

‘Dat zal ik doen.’ zei Britt. ‘Ga je nu slapen?’

‘Ja.’ Nina knikte en stopte haar duim terug in haar mond. ‘Slaap lekker, mama.’

‘Slaap lekker, lieverd. Tot morgen.’ Britt liep de slaapkamer uit en deed zachtjes de deur dicht. Ze liep naar zolder om de was op te vouwen, ruimde daarna de woonkamer deels op en legde alvast de

spullen voor het ontbijt klaar. Ze was blij dat ze morgen nog een dag met haar kinderen, en de rest van haar familie, door kon brengen en hoopte dat ze zich Tweede Kerstdag niet te eenzaam zou voelen als de kinderen bij haar ex waren.

Lara had de hele dag in de supermarkt gewerkt en het was ontzettend druk geweest – wat niet vreemd was, op de dag voor Kerstmis. Ze was blij dat ze pas de volgende dag met haar familie Kerstmis zou gaan vieren, zodat ze nu de hele avond en nacht tijd had om met wat andere meiden te gaan stappen. Eén van hen had kaartjes geregeld voor een grote discotheek, waarvan het al een tijdje geleden was dat ze er waren geweest. Omdat ze pas tegen elf uur zouden vertrekken, had Lara na haar werk alle tijd gehad om zich klaar te maken voor het avondje stappen. Toen Lara gedoucht en gegeten had en druk bezig was met haar make-up, hoorde ze haar telefoon af gaan. Ze verwachtte dat het één van de andere meiden was, maar tot haar teleurstelling was het haar moeder. Ze zuchtte en nam op.

‘Met Lara.’

‘Hoi Laar, met mij,’ hoorde ze haar moeder zeggen. ‘Ben je al klaar voor morgen?’

‘Klaar?’ Lara was verbaasd.

‘Ja, jij zou toch voor het toetje zorgen?’

Lara schrok even, maar al snel herinnerde ze zich dat haar moeder dat enkele weken geleden al had gevraagd. Op dat moment was ze zo verstandig geweest om alvast een taart te kopen, omdat ze wist dat ze dat tegen die tijd zou vergeten. ‘Ja, mam. Dat is geregeld.’

‘Gelukkig maar,’ zei haar moeder. ‘Ik dacht even dat je het vergeten was.’

‘Natuurlijk niet.’ Lara wist heel goed dat haar moeder gelijk kon hebben, want ze vergat het regelmatig als ze wat voor haar ouders moest regelen of kopen.

‘Zorg je dat je hier om drie uur bent? Dan drinken we koffie met zijn allen en daarna gaan we beginnen aan het kerstdiner.’

‘Dat is goed.’ Lara hoopte dat haar moeder geen vragen meer voor haar had, want ze probeerde tijdens het bellen haar mascara op te doen en had al gemerkt dat dat geen succes was.

‘Hoe was het op je werk vandaag?’

‘Druk, maar wel leuk.’

‘Mooi. En wat ga je vanavond doen?’

‘Ik ga de stad in. Even een drankje doen met wat meiden.’ Lara wist dat haar ouders het niets zouden vinden als ze naar een discotheek zou gaan, dus ze had al besloten om hen niets over haar kerstavond te vertellen.

‘Maak het niet te laat, hè? We willen wel dat je morgen uitgerust en gezellig bent tijdens het kerstdiner.’

Lara zuchtte. Ze had zelf geen zin in het kerstdiner en was liever een paar dagen vrij zonder dat ze iets hoefde te doen, maar ze wist dat Eerste Kerstdag een sociale verplichting was. Als ze hierbij niet op zou komen dagen, wist ze zeker dat haar ouders haar de komende tijd zouden negeren. ‘Ja mam, heb je verder nog wat? Ik ga zo weg.’ Dat zou zeker nog een paar uur duren, maar dat hoefde haar moeder niet te weten.

‘Nee, verder niets. Geniet van je avond en dan zie ik je morgen.’

‘Oké, tot morgen.’ Snel verbrak Lara zelf de verbinding, zodat haar moeder niets meer tegen haar kon zeggen.

‘Lieverd!’ Danique woonde nu al ruim een half jaar samen met haar vriend en vond het nog steeds fijn om bij hem te zijn. De puinhoop die hij wel eens van de woning maakte had ze voor lief genomen.

‘Ja?’

‘Wat doe je morgen aan?’ Danique liep de trap af.

‘Moet je dat nu weten?’ Bjorn pauzeerde zijn computerspel.

‘Dan zorg ik dat het gestreken is en klaar ligt.’ Danique kwam de gang uit en keek hem vragend aan.

‘Doe die blauwe blouse maar dan.’ Hij keek terug naar het televisiescherm en hervatte het spel.

Danique zuchtte even, want ze vond de blauwe blouse lang niet zo mooi als de donkergrijze. Terwijl ze de trap op liep, besloot ze om daarom maar beide blouses klaar te leggen, want de kans dat hij morgen niet meer wist welke blouse hij vandaag het mooist vond, was heel groot. Stiekem hoopte Danique dat hij voor de grijze zou kiezen, al wilde ze hem niet haar keuze opdringen. Al anderhalf jaar waren Danique en Bjorn samen en hoewel ze pas een half jaar samenwoonden, had Danique het idee dat ze al veel langer bij hem woonde. Ze voelde zich thuis bij hem in huis. Hij had het huis voor dat Danique er bij kwam saai en statig ingericht, maar zodra Danique bij hem woonde was het huis – en vooral de woonkamer – veranderd in een gezellige ruimte waar ze graag familie en vrienden ontvingen. Helaas voor Danique waren het vooral Bjorns vrienden die langskwamen om te gamen. De meeste van zijn vrienden hadden geen partner en omdat Danique hier niet in de stad had gewoond voor ze bij Bjorn in was getrokken, kende ze zelf niet veel mensen waardoor ze maar weinig vriendinnen had. Bovendien werkte ze fulltime en ging ze een paar keer per week sporten, naast dat ze voor het hele huishouden zorgde, dus bleef er maar weinig tijd over voor leuke dingen en om nieuwe mensen te leren kennen.

‘Zullen we vanavond een film kijken?’ Nadat Danique boven enkele kledingstukken gestreken had, was ze terug naar beneden gegaan, waar haar vriend nog steeds half op de bank lag te gamen.

‘Goed hoor. Als dit afgelopen is.’

In de keuken schonk Danique een glas wijn in voor zichzelf, en pakte ze voor Bjorn een biertje uit de koelkast. Hoewel Bjorn er niet om gevraagd had, wist Danique dat hij zin zou hebben in bier. Ook pakte ze een zak chips en nam dit mee naar de woonkamer.

‘Dankjewel, lieverd.’ Björn pauzeerde zijn spel en pakte het biertje aan, maar nadat hij een slok had genomen ging het spel weer verder.

‘Hoe lang duurt dit nog?’ Danique had een tijdschrift gepakt van de stapel tijdschriften en kranten die ze nog wilde lezen.

‘Een kwartiertje, denk ik.’ Bjorn keek nog steeds naar het scherm. ‘Misschien een half uur, of iets langer.’

Danique wist dat het zeker nog een uur kon duren voor hij klaar was met gamen, maar besloot om te genieten van haar rustige avond en deze door te brengen met een wijntje, wat lekkers en wat informatieve tijdschriften.

‘Goedenavond, ACS, u spreekt met Emily Wijnands. Waar kan ik u mee helpen?’ Het was nog geen half uur nadat Daniël Hofman had gebeld en nu had Emily weer zijn nummer herkend. Luna zat niet meer naast haar, maar was wat te eten gaan zoeken in de kleine personeel-skantine omdat ze vond dat ze op kerstavond wel wat lekkers verdiende.

‘Dag Emily.’ hoorde ze hem zeggen. ‘Ik vroeg me af of je Alfred Gal-lacher toevallig nog gezien hebt.’

‘Hallo meneer Hofman.’ zei Emily beleefd. ‘Nee, ik heb helaas niets meer van hem vernomen.’

‘Dat is jammer. Dan probeer ik hem zelf nog een keer te bellen.’

‘Het spijt me dat ik niets voor u kan betekenen.’

‘Geen probleem. Bedankt Emily.’

‘Graag gedaan, meneer Hofman.’

De verbinding werd verbroken. Emily was onder de indruk geweest van Luna’s nagellakkleur en omdat ze wist dat het een lange avond zou worden, had ze Luna’s nagellak geleend en was ze haar eigen nagels gaan lakken. Ze was er niet goed in, maar tot nu toe viel het resultaat haar erg mee.

Emily keek verbaasd op toen ze in de hal iets hoorde. Luna was nog niet te zien, maar aan de linkerkant zag Emily een donkergeklede persoon via de achterdeur de hal verlaten. Emily wist zeker dat ze haar baas enkele uren geleden had zien vertrekken, maar de persoon in de donkere kleding leek wel erg veel op hem.

Hoewel het voor haar zonder goede reden niet toegestaan was om te kijken wanneer werknemers van het bedrijf arriveerden en vertrokken, vond ze dat ze op kerstavond een uitzondering kon maken.

Als iemand er achter kwam, kon ze altijd nog zeggen dat ze de nog aanwezige personen een vrolijk kerstfeest wilde gaan wensen. Emily logde in op het bedrijfsnetwerk en zag – aan de registraties van de parkeergarage onder het gebouw – dat er nog maar enkele auto's stonden. Zowel de auto van haar zelf als de auto van Luna stond er geparkeerd, maar ook die van de bewakers die op dit moment aan het werk waren. De laatste auto was die van haar baas. Omdat het om een bedrijfswagen ging, stond er in het computerprogramma bij dat de auto bij Alfred Gallacher hoorde en Emily wachtte een paar minuten, tot er inderdaad de melding verscheen dat deze auto de parkeergarage had verlaten.

Ze keek even naar haar telefoon. Ze vroeg zich af of Daniël – op welke manier hij dan ook gerelateerd mocht zijn aan Gallacher – zich er bij neer had gelegd dat deze persoon altijd te laat verscheen, of dat hij zich wellicht zorgen maakte of er niet iets gebeurd was. Emily wist dat zij zich vaak zorgen maakte als haar ouders – ook al waren ze altijd ongeveer een kwartier te laat – niet op de afgesproken tijd arriveerden. Emily pakte haar eigen mobiel en toetste het nummer van Daniël Hofman in. 'Ik zag hem net vertrekken. Fijne kerstavond. Emily.' stuurde ze.

Tot haar opluchting kreeg ze een positief berichtje terug. 'Bedankt, zijn vrouw werd al ongerust. Fijne avond. Daniël.'

Eerste Kerstdag

Het was al tien uur geweest toen Fleur wakker werd. Ze wilde zich nog een keer omdraaien en tegen Patrick aan gaan liggen, maar toen ze niets voelde aan zijn kant van het bed en ze haar ogen opende, zag ze tot haar verbazing dat hij niet meer in bed lag. Normaal gesproken kon hij, net als zij, urenlang uitslapen in de weekenden en omdat ze pas halverwege de middag bij haar moeder hoefden te zijn en hij vanavond weer voor zijn werk weg moest, had ze verwacht dat hij vandaag ook lang in bed zou blijven liggen. Fleur had geen zin om in haar eentje in bed te blijven liggen, dus ze stapte uit bed en trok haar ochtendjas aan. Ze hoorde niets op de bovenverdieping en liep daarom van de trap af, waar ze in de gang al hoorde dat Patrick op zijn laptop zat te typen.

Nog enigszins slaperig opende Fleur de deur naar de woonkamer. ‘Goedemorgen.’ Ze liep naar hem toe. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘Goedemorgen lieverd.’ Patrick klapte zijn laptop dicht en stond op om haar een zoen te geven. ‘Ik heb je helemaal niet gehoord. Ik wilde een heerlijk kerstontbijt voor je gaan maken.’

‘Oh.’ Fleur keek hem verbaasd aan. ‘Was je aan het werken?’

‘Ja, ik moest even wat opzoeken.’ Patrick knikte. ‘Over mijn vlucht vanavond.’

‘Waar moet je ook al weer naar toe?’ vroeg Fleur.

‘Londen. Ik vlieg rond tien uur, dus ik moet om acht uur echt thuis weg.’

‘Dat moet wel lukken.’ Fleur knikte. ‘Het kerstdiner bij mijn ouders begint rond half vier al.’

‘Fijn dat ze rekening met me houden.’ Patrick gaf Fleur een zoen. ‘Ga jij maar lekker douchen. Ik zorg voor het ontbijt.’

‘Waar heb ik dat aan verdiend?’ Fleur glimlachte.

‘Omdat je me de komende dagen moet missen.’ Hij omhelsde haar. ‘En omdat ik heel veel van je hou.’

Fleur keek hem aan. ‘Ik hou ook van jou.’

Patrick wachtte even, want hij merkte dat Fleur nog wat wilde zeggen. ‘Maar...’

‘Maar ik zou het heel fijn vinden als je vandaag tijdens het kerstdiner niet met je mobiel bezig bent. Zeker niet met je werktelefoon.’

‘Die zal ik in mijn jas laten zitten.’ beloofde Patrick.

‘En dan ga je stiekem kijken als je naar de wc gaat.’ plaagde Fleur hem. ‘Dat mag, als je maar niet te lang wegblijft.’

Patrick glimlachte terwijl hij haar aan keek. ‘Daarom hou ik zoveel van je.’

Fleur gaf hem een zoen. ‘Ik ga snel douchen. Ik heb nu al zin in dat heerlijke ontbijt van je.’

Gelukkig voor Britt hadden haar kinderen geprobeerd om Eerste Kerstdag uit te slapen, waardoor ze zelf tot negen uur in haar bed had kunnen liggen. Als ontbijt aten ze zelfgebakken croissantjes en een stuk fruit, want Britt wist dat haar kinderen de komende twee dagen weinig gezonds meer binnen zouden krijgen.

Al bij het ontbijt merkte Britt dat Nina zenuwachtig was, omdat ze benieuwd was of ze cadeautjes zou krijgen. Gijs kon zich zijn kerstdagen van eerdere jaren nauwelijks herinneren – hij was tenslotte pas drie – en wist niets van de cadeautjes die hij zou krijgen. Omdat Nina het niet zeker wist, durfde ze er niets over te zeggen.

Tot niet alleen Nina’s vreugde, maar ook die van Gijs, lagen er inderdaad cadeautjes onder de kerstboom en dat was het eerste wat Nina zag toen ze de woonkamer bij haar grootouders in liep. Britts ouders hadden een vrijstaande woning in een woonwijk niet zo ver van Britt vandaan. Zowel haar broer als haar zus woonde niet meer in dezelfde woonplaats als zij en haar ouders, maar enkele plaatsen verderop. Haar zus had een zoontje en haar broer had twee dochters en Britts ouders waren gek op alle kleinkinderen. Britts vader had nog steeds een goede baan, de woning waarin hij met zijn vrouw woonde was hypotheekvrij en hij hoefde geen kosten voor zijn kinderen te maken. Hierdoor hadden haar ouders veel geld te besteden dat ze naast luxe vakanties vooral

uitgaven aan hun kleinkinderen. De cadeautjes voor de kleinkinderen hadden ze wel in overleg met hun kinderen gekocht. De kleinkinderen waren met Sinterklaas al ontzettend verwend en Britt had haar ouders dan ook gevraagd om haar kinderen voor Kerstmis wat praktische dingen te geven. Gelukkig voor haar hadden haar ouders geluisterd naar haar wensen, want alle kleinkinderen kregen wat nieuwe kleding. Daarnaast kreeg Nina een houten winkeltje – de artikelen die bij de winkel hoorden had ze met Sinterklaas al gekregen en Britt had enkele weken geleden al wat ruimte vrijgemaakt in de speelhoek van de kinderen. Gijs kreeg een echte fiets – met zijwieltjes – zodat hij komende zomer niet meer op zijn driewieler op pad hoefde.

Tot Britts verbazing hadden haar ouders ook cadeaus voor haar en haar broer en zus geregeld, terwijl ze dat andere jaren niet hadden gedaan. Britt kreeg een bioscoopbon en een restaurantbon, om een avondje uit te gaan zonder de kinderen. Hoewel Britt alles voor haar kinderen deed, wist ze dat ze op zaterdagavond af en toe de mogelijkheid had om uit te gaan als haar kinderen bij haar ex waren. Toch maakte ze daar geen gebruik van, want Britt vond het fijner om zaterdagavond het huis op te ruimen en schoon te maken, voor dat de kinderen zondag weer terugkwamen van hun vader.

Omdat Emily tot middernacht had moeten werken op Kerstavond, sliep ze op de ochtend van Eerste Kerstdag lang uit. Emily werkte twee avonden per week tot twaalf uur 's avonds en had daarna een driedaags weekend, gevolgd door twee vroege diensten op maandag en dinsdag. Ze was gewend aan het ritme om twee dagen per week al om vijf uur haar bed uit te komen, maar ook om op vrijdagochtend uit te kunnen slapen omdat dan haar weekend begonnen was.

Pas halverwege de middag zou ze deze Eerste Kerstdag naar haar ouders toe gaan en zou ze – voor de eerste keer – Jeroen meenemen. Hoewel zij en Jeroen elkaar al sinds het voorjaar kenden en nu zo'n vijf maanden officieel samen waren, was er nog geen goed moment geweest om hem aan haar familie voor te stellen. Ook had ze Jeroens familie

nog niet ontmoet, hoewel ze zijn zus wel een keer tegengekomen waren in de stad waar Jeroen woonde. Emily was benieuwd naar zijn ouders, want Jeroen zelf vertelde nooit zo veel over zijn familie.

Emily was blij dat haar ouders hem eindelijk zouden gaan ontmoeten, want ze voelde zich ontzettend gelukkig met Jeroen. Hij woonde tientallen kilometers van Emily vandaan en ze hadden elkaar ontmoet op het feestje van een collega van Emily. Jeroen had haar nummer gevraagd en hoewel Emily in eerste instantie geen interesse in hem had, was ze al snel verliefd toen ze hem wat beter leerde kennen. Ze hadden plannen om in het voorjaar – als ze elkaar een jaar kenden – samen op vakantie te gaan en daarna zouden ze samen gaan wonen – de vraag was alleen nog wie bij wie in zou trekken.

Emily woonde in een driekamerappartement, niet zo ver van haar ouders vandaan. Ze woonde er al enkele jaren en had het er prima naar haar zin. Ze had twee ruime slaapkamers, een modern ingerichte woonkeuken en een groot balkon waar ze in de zomer de hele dag van de zon kon genieten. Ze had geen last van haar burens, ze had een eigen parkeerplaats aan de achterkant van het complex en het was dicht bij haar werk en bij alle voorzieningen in de stad. De supermarkt lag om de hoek en het winkelcentrum lag slechts een straat van haar appartement vandaan.

Nadat Emily die ochtend gedoucht had en een half uur voor haar kledingkast had gestaan om te kijken wat ze die dag – en de volgende dag – aan zou trekken, besteedde ze wat extra aandacht aan haar make-up en aan haar haren. Ze wist dat Jeroen het leuk vond als ze wat meer tijd aan haar uiterlijk besteedde. Speciaal voor hem had ze een leuk, maar netjes, jurkje aangetrokken en ze ging er vanuit dat ook hij netjes gekleed zou zijn voor de eerste ontmoeting met zijn toekomstige schoonfamilie.

‘Ben je klaar?’ Danique stond onderaan de trap op Bjorn te wachten. Zelf had ze haar winterjas al aan en ze had de sleutels van haar leaseauto in haar handen. Ze zouden gaan brunchen met haar oma en

wat andere familieleden in een restaurant in de buurt van haar ouderlijk huis. Sinds Danique bij Bjorn was ingetrokken, zag ze haar ouders niet meer zo vaak omdat ze ver van haar vandaan woonden. Het was zeker een uur rijden en over minder dan een uur werden ze al bij het restaurant verwacht.

‘Bijna!’ was Bjorns antwoord.

Danique zuchtte even, want Bjorns ideeën van tijd verschilden van die van haar. Als Danique bijna klaar was, moest ze of haar schoenen nog zoeken, of naar het toilet, maar bij Bjorn betekende datzelfde woordje meestal dat hij zich nog aan het omkleden was en zijn haren nog moest doen. Omdat Danique geen zin had om nutteloos op hem te staan wachten, trok ze haar winterjas weer uit en gooide deze over één van de stoelen aan de eettafel. De vaatwasser was klaar, nadat ze die twee uur geleden al aan had gezet toen ze ontbeten had na haar uurtje hardlopen in de ochtend. De spullen van Bjorns ontbijt stonden natuurlijk nog op het aanrecht, dus Danique ruimde snel de vaatwasser uit en in, want ze wist dat ze daar nog voldoende tijd voor had. Ruim tien minuten later, toen Danique ook inmiddels naar de schuur was gelopen om wat afval weg te gooien, kwam Bjorn de trap af lopen, net toen Danique van plan was geweest om hem nog een keer te roepen.

Danique was verheugd toen ze zag dat hij toch zijn grijze blouse aan had getrokken. Ze vroeg zich wel af wat ze er aan kon doen om er voor te zorgen dat Bjorn op tijd klaar stond als ze plannen hadden. Ze had Bjorn gevraagd een kwartier voor dat ze weg moesten klaar te staan, maar toen het eenmaal zo ver was, zat Bjorn nog op de bank naar een herhaling van een voetbalwedstrijd te kijken. Danique interesseerde zich niet voor de programma’s die Bjorn keek, en eigenlijk was ze in geen enkel televisieprogramma geïnteresseerd. Sinds ze samenwoonden had Danique – behalve als ze naast Bjorn zat terwijl hij een voetbalwedstrijd keek – misschien twee keer een televisieprogramma gekeken. Als ze al de televisie aan zette, was dat om een film te kijken, maar ook dat was iets wat Danique zelden deed. Danique was altijd

bezig en kon niet goed alleen zijn en stilzitten, vandaar dat ze vanmorgen een rondje was gaan hardlopen om de ochtenduren door te komen, terwijl Bjorn nog lag te slapen.

Lara had geen wekker gezet voor de volgende dag, omdat ze pas om drie uur bij haar ouders hoefde te zijn. Voor haar was dat de reden om tot half een in bed te blijven liggen, omdat ze pas om half twee de bus naar het treinstation moest hebben. Het was laat geworden de vorige avond, maar het was ontzettend gezellig geweest met de andere meiden. Lara kon zich herinneren dat ze het in de discotheek nog vijf uur had zien worden en had een vage taxirit in haar geheugen. Hoe ze precies was thuisgekomen wist ze niet meer, maar ze was blij toen ze de volgende dag wakker werd en ze zag dat ze – alleen – in haar eigen bed lag. Iets minder blij was ze toen ze haar mobiel pakte en zag dat het inmiddels kwart over een in de middag was. Het was onmogelijk om de bus van half twee naar het treinstation te redden, als ze daarvoor nog wilde douchen en ontbijten. Bovendien moest ze niet vergeten om de spullen voor het dessert mee te nemen. Terwijl Lara haar volgepropte kledingkast opentrok om te bedenken wat ze vandaag aan zou trekken, zocht ze op haar mobiel een eventuele alternatieve busverbinding om toch nog zo snel mogelijk bij haar ouders te zijn. Tot haar verbazing zag ze dat de bus die ze in eerste instantie had willen nemen niet reed die dag. Pas toen realiseerde Lara zich dat het Kerstmis was en dat er veel minder bussen reden dan normaal gesproken op doordeweekse dagen. De eerstvolgende bus zou om twee uur vertrekken, dus Lara stuurde een berichtje naar haar moeder met daarin excuses dat ze niet had gezien dat de bus niet zou rijden en dat ze daardoor een half uurtje later aan zou komen.

Lara was opgelucht dat ze nog wat tijd had om zichzelf op te frissen, want toen ze zichzelf had bekeken in de spiegel wist ze dat ze een douche nodig had om bij te komen van de avond. Zonder die douche zouden haar ouders meteen de alcohol en sigarettengeur ruiken en Lara wist dat ze dan weer een preek zou krijgen.

Na een vlugge douche en een simpel ontbijt – drie droge crackers, zodat ze er nog drie over zou hebben voor de volgende dag, want beleg had ze niet meer in huis – zocht Lara de spullen bij elkaar en vergat tot haar eigen opluchting het dessert niet.

Om vijf voor twee rende Lara naar de bushalte toe, waar ze geen minuut later naar toe had moeten lopen want dan zou de bus zeker gemist hebben. In de bus ontving Lara een berichtje terug van haar moeder, waarin stond dat ze het jammer vond dat Lara later kwam maar dat ze begreep dat het mis kon gaan met de bussen. Lara was opgelucht, want als haar moeder het niet begrepen had, dan zou het een lange en chagrijnige Eerste Kerstdag zijn geworden bij haar ouders.

‘Hallo allemaal.’ Fleur liep de woonkamer bij haar moeder thuis binnen.

‘Hé zusje.’ Lars stond op om zijn zusje te begroeten. ‘Hoe is het?’

‘Prima.’ Fleur glimlachte. ‘Niet te geloven dat ik je al weer een maand niet gezien heb, terwijl je nog dichterbij woont dan Niels en die heb ik vorige week nog gezien.’ Ze liep naar Niels toe om hem en zijn zwangere vriendin te begroeten. Lars woonde pas sinds enkele maanden weer in de buurt. Hij werkte als zelfstandige overal in Nederland en soms zelfs in het buitenland, dus daarvoor maakte het weinig uit waar dat hij woonde.

‘Hé man.’ Lars gaf Patrick een handdruk. ‘Ook lang geleden dat ik jou gezien heb. Hoe is het?’

‘Prima.’ Patrick knikte en nam plaats op de bank naast Niels.

‘Vertel eens, Fleur.’ Lars keek naar zijn zusje. ‘Ik hoorde van mam dat je je baan hebt opgezegd.’

‘Dat klopt.’ Fleur glimlachte. ‘Ik ga me eindelijk helemaal op mijn fotografie richten. Ik heb al enkele opdrachten voor januari en zelfs al een paar voor februari.’

‘Dus je werkt niet meer in het restaurant?’ vroeg Lars.

Fleur schudde haar hoofd. ‘Nog een weekje, maar daarna niet meer.’

‘Jammer, want wij kwamen er graag.’ Niels had het over zichzelf en zijn vriendin, die aan de andere kant naast hem op de bank zat.

‘Kun je daar wat mee verdienen?’ vroeg Lars geïnteresseerd.

‘Genoeg.’ vond Fleur. ‘Maar daar moet ik natuurlijk wel wat voor doen.’

‘Ik doe ook wat voor mijn werk.’ Lars grijnsde.

‘Dat mag ook wel.’ Hun moeder keek rond. ‘Wat willen jullie drinken?’

‘Doe maar een koffie.’ Fleur keek naar haar moeder.

‘Voor mij ook, alsjeblieft.’ Patrick knikte.

‘Zal ik je even helpen, mam?’ stelde Fleur voor.

‘Dat doe ik wel.’ Patrick was al opgestaan en liep met Fleurs moeder naar de keuken toe.

‘Leuke vent heb je, Fleur.’ Lars keek naar zijn zusje. ‘Perfect. Wanneer gaan jullie trouwen?’

Fleur glimlachte. ‘Daar zijn we nog over aan het nadenken. Heb jij al een vrouw gevonden?’

‘Helaas.’ Lars schudde zijn hoofd. Hij keek even naar de deur tussen de woonkamer en de keuken, maar die was gesloten. ‘Gaan jullie morgen ook naar pap toe?’ Hij keek naar Niels en Fleur.

Fleur knikte. ‘Dat ben ik wel van plan. En jullie?’

‘Alleen als jullie gaan.’ zei Lars eerlijk.

‘Ik kom alleen.’ Niels knikte. ‘Anna moet werken.’

‘Jammer.’ Fleur begreep dat Anna er niet altijd bij kon zijn met de feestdagen en andere familiegelegenheden omdat ze onregelmatige werktijden had met haar baan in het ziekenhuis. Nu Anna zwanger was werkte ze wel wat minder en na de zwangerschap zou Anna nog minder uren gaan werken om voor de baby te kunnen zorgen.

‘Zullen we samen rijden?’ Fleur keek haar broers aan.

‘Prima.’ Lars knikte. ‘Ik heb net een nieuwe auto, dus ik rij wel.’

‘Alweer?’ Fleur keek hem verbaasd aan.

‘Die vorige auto, dat was al weer een paar jaar geleden.’ Lars grijnsde. ‘Rond een uur of elf? Pap had andere plannen halverwege de middag, dus ik denk dat het alleen koffie of een kleine lunch is.’

‘Prima.’ Fleur keek even richting de keuken waar Patrick met twee koppen koffie vandaan kwam lopen. Toen ze naar hem keek, vond ze het ineens niet erg meer dat hij er de volgende dag niet bij zou zijn. Het was lang geleden dat Fleur alleen met haar broers en haar vader was geweest en hoewel ze het leuk had gevonden als Patrick haar vader weer een keer zou zien, vond ze het ook wel eens fijn om een keer alleen met haar familie te zijn.

‘Hé zusje.’ Kasper stond meteen op om zijn zusje te begroeten toen ze de woonkamer bij hun ouders binnenkwam.

Omdat Lara’s broer ver weg woonde met zijn vriendin en hun dochttertje, zag Lara haar broer niet zo vaak. Lara had het nooit hardop gezegd, maar ze had hem nooit gemist en was stiekem wel blij dat hij niet in de buurt woonde. Ondanks dat haar broer vijf jaar ouder was dan zij, werden Lara’s prestaties altijd met die van hem vergeleken. Zo was Kasper een jaar sneller dan Lara afgestudeerd, had hij op Lara’s huidige leeftijd al enkele jaren een goede baan en een serieuze relatie en ook – gelukkig voor Lara was het nog niet zo ver – had hij twee jaar geleden voor een kleindochter voor zijn ouders gezorgd. Omdat Lara niet veel met haar nichtje ha, was ze nog nooit alleen met haar geweest. De reden was waarschijnlijk niet alleen dat Lara dat niet wilde, maar ook dat haar broer Lara het niet toevertrouwde om op zijn dochttertje te passen.

Lara glimlachte vriendelijk naar haar nichtje, die haar slechts verbaasd aankeek. Het was alweer een paar maanden geleden dat Lara haar broer en zijn gezin gezien had en het verbaasde Lara niet dat haar nichtje haar nauwelijks herkende. Ze had er over gedacht om een cadeautje voor haar nichtje te kopen, maar na het checken van haar bankrekening enkele dagen geleden, wist ze dat ze zich dat niet kon veroorloven.

‘Dag Lara.’ Haar moeder zat op de bank.

‘Hallo.’ Lara glimlachte vriendelijk naar haar moeder. ‘Ik zal het toetje even in de koelkast zetten.’ Ze pakte de taart uit de boodschappentas die ze mee had genomen.

‘Heb je taart meegebracht als toetje?’ Haar moeder keek verbaasd en enigszins teleurgesteld.

‘Ja.’ Lara knikte.

‘Had je zelf niet iets lekkers kunnen maken?’

‘En wanneer had ik dat moeten doen?’ wilde Lara weten. ‘Ik heb het al druk genoeg met werken, mam.’

‘Mam, laat haar toch.’ Kasper hielp zijn zusje. ‘Ze moest een toetje regelen en dat heeft ze gedaan. Wees blij dat ze het niet vergeten is, want dat had ook kunnen gebeuren.’

Lara was haar broer dankbaar voor zijn steun en hoewel de opmerking over Lara’s vergeetachtigheid haar raakte, kon ze dat van Kasper wel hebben.

‘Appeltaart is heerlijk.’ vond Kasper. Hij tilde de boodschappentas op, die naast Lara op de grond stond. ‘Ik help je wel even.’ Kasper liep voor Lara naar de keuken toe.

Lara was verbaasd, maar volgde haar broer de keuken in en sloot de deur.

‘En?’ Kasper keek haar aan. ‘Was het gezellig vannacht?’

Ze keek haar broer aan. ‘Waarom wil je dat weten?’

‘Ben je met vriendinnen gaan stappen of heeft een man je de halve nacht wakker gehouden?’

‘Ik ben gaan stappen.’

‘Gelukkig maar.’ Kasper keek haar aan. ‘Let niet op mam, ze draait wel bij.’

Lara keek naar haar broer. ‘Wanneer? Ik denk dat dat nog wel een aantal jaar gaat duren.’

‘En, ben je zenuwachtig?’ Jeroen zat naast Emily in de auto. Hoewel Emily van plan was om te voet naar haar ouders te gaan – een kwartiertje lopen ongeveer – had ze op het laatste moment besloten om de auto

te pakken, omdat het buiten al de hele tijd regende en het er niet naar uitzag dat het snel droog zou worden.

‘Een beetje. Jij?’ Emily parkeerde de auto op de oprit van haar ouders’ huis.

‘Niet echt.’ zei Jeroen. ‘Ik ben vooral benieuwd naar je familie.’

‘Ik ben benieuwd wat jij van hen vindt en wat zij van jou vinden.’ Emily glimlachte.

‘Ik ook.’ zei Jeroen. ‘En morgen gaan we naar mijn ouders.’

Emily knikte en draaide zich om om haar tas van de achterbank te pakken.

Jeroen legde zijn hand in haar nek en zoende haar. ‘Ik hou van je.’

Emily voelde de vlinders in haar buik, zoals elke keer als hij dat tegen haar zei. ‘Ik ook van jou.’

‘Kom, we gaan naar binnen.’ Jeroen keek even door het raampje van de autodeur. ‘Wat hebben je ouders een prachtige woning trouwens.’

‘Vanbinnen is het vooral ouderwets.’ Emily glimlachte. ‘Maar dat zul je zo meteen zelf wel zien.’ Ze stapte uit de auto en wachtte tot Jeroen uit was gestapt voor dat ze de deur op slot deed.

Nog voordat Emily op de deurbel kon drukken, werd de voordeur al opengedaan door haar oudste neefje.

‘Emily!’

‘Hé lieverd.’ Emily tilde haar neefje op. ‘Hoe is het met jou?’

Niet alleen Emily’s ouders woonden in de buurt, ook Emily’s zus woonde met haar zoontjes niet zo ver van haar vandaan. Haar jongere zus was verloofd geweest, maar na een relatie van vijf jaar was het over en sindsdien zorgde ze alleen voor beide jongens. Emily had medelijden met haar zusje, omdat haar partner hen had laten zitten. Hij betaalde haar niets voor de kinderen en Emily’s zusje – die geen opleiding had afgerond – leefde momenteel van een uitkering omdat ze geen werk kon vinden en omdat ze graag zo veel mogelijk tijd met haar kinderen door wilde brengen.

Emily liep voor Jeroen door de hal naar de woonkamer toe, waar de rest van de familie al op hen zat te wachten.

‘Jij moet Jeroen zijn.’ Emily’s vader stond op en gaf hem een hand. ‘Welkom. Leuk dat je er bent.’

‘Bedankt dat ik er bij mag zijn, meneer Wijnands.’ zei Jeroen beleefd.

‘Ach, noem me maar Frans.’

Emily glimlachte om de beleefdheid van Jeroen. Hij was welopgevoed en wist hoe hij zich moest gedragen. De partner die haar zusje lange tijd had gehad, was voor hun ouders nooit een ideale schoonzoon geweest. Hij had regelmatig een nieuwe tijdelijke baan, rookte dagelijks een pakje sigaretten en vond het belangrijker om met zijn vrienden te gaan stappen dan om een avondje met zijn gezin door te brengen. Jeroen daarentegen leek nu al de ideale schoonzoon. Niet alleen was hij beleefd tegen iedereen, ook hielp hij Emily’s moeder in de keuken en deelde hij zijn interesse voor auto’s met Emily’s vader.

Emily was trots op haar vriend en ze hoopte dat haar familie aan het eind van de avond ook vond dat ze voor elkaar gemaakt waren.

Danique had de brunch met haar oma en wat andere familieleden ontzettend gezellig gevonden, terwijl het voor Bjorn meer een sociale verplichting was. Danique wist dat het niet aan haar familie lag, want Bjorn had net zo weinig zin om met zijn eigen familie kerst te vieren, wat ze de volgende dag zouden gaan doen.

Na de brunch waren Bjorn en Danique naar het huis van Daniques ouders gegaan, waar ze de rest van de middag doorbrachten met haar familie en waar ze aan het eind van de dag met het gezin zouden gaan gourmetten.

Hoewel Daniques ouders blij waren dat hun dochter de liefde gevonden had, vonden ze het jammer dat ze haar zo weinig zagen en daarom waren ze ontzettend enthousiast dat Danique samen met Bjorn een dag bij hen was. Ze wisten dat Danique het druk had met haar baan

en dat ze daarom niet in de gelegenheid was om vaker bij hen langs te komen.

Danique had geen broers of zussen, wat ze zelf jammer vond, want ze had het op feestdagen zoals Kerstmis ontzettend leuk gevonden om dat met een grote familie te kunnen vieren. Gelukkig voor haar had Bjorn twee gezellige zussen, dus Danique keek al uit naar de volgende dag als ze hen zou zien.

Aan het eind van de middag hielp Danique haar moeder met het klaarzetten van de tafel, terwijl Bjorn met haar vader televisie ging kijken in de woonkamer. Danique vond het prima, want dat zou er voor zorgen dat haar vader en Bjorn een gespreksonderwerp zouden hebben, waardoor Bjorn misschien niet meer het gevoel had dat het een verplichting was om Kerstmis te vieren, maar dat het ook echt leuk kon zijn.

Danique deed er alles aan om het Bjorn naar zijn zin te maken. Zo had ze hem beloofd dat ze tijdens de kerstdagen zowel naar haar eigen ouders als zijn ouders zou rijden, zodat Bjorn bier kon drinken. Bovendien hoefde Bjorn nergens mee te helpen en kon hij op televisie zijn favoriete sportprogramma's kijken. Danique kwam hem en haar vader zelfs nieuwe biertjes brengen toen ze daar om vroegen, terwijl zij met haar moeder alles voor het kerstmaal aan het voorbereiden was in de keuken.

'Hoe is het op je werk?' Daniques moeder begreep nooit wat haar dochter voor werk deed, maar wist dat Danique er een riant salaris op na hield.

'Prima.' Danique glimlachte terwijl ze stokbrood sneed. 'Druk, maar leuk.'

'Mooi.' vond haar moeder. 'En bij Bjorn?'

'Goed.' Danique knikte. 'Er komen bij hem op het werk een paar grote opdrachten aan, dus dat is goed nieuws.'

'Inderdaad.' Haar moeder knikte.

‘De reorganisatie die ze van plan waren, gaat daarom voorlopig niet door.’

‘Dat is fijn.’ vond haar moeder. ‘En vind je het nog steeds niet erg om elke dag zo lang naar je werk te rijden?’

Toen Danique bij Bjorn was gaan wonen, moest ze elke dag bijna een uur naar haar werk rijden en terug, terwijl ze er eerst nog geen kwartiertje over deed. ‘Nee, dat vind ik geen probleem.’ zei Danique. ‘Ik vind het heerlijk om daar te wonen en de tijd dat ik in de file sta, krijg ik gewoon betaald.’

Haar moeder glimlachte. ‘Dat is fijn. Ik zou willen dat ik vroeger zo’n baan had gehad.’

‘Dat denk ik niet.’ Danique keek haar aan. ‘En ik vond het heel fijn dat je vroeger altijd thuis was.’

‘Dat weet ik.’ Haar moeder knikte. ‘Ga jij binnenkort ook minder werken als jullie aan kinderen gaan beginnen?’

Danique keek naar moeder. ‘Geen idee, maar dat gaat zeker nog een paar jaar duren.’

Kaspers vriendin was naar boven gelopen om Lara’s nichtje even op bed te leggen, zodat de volwassenen tijdens het voorgerecht rustig konden eten en het meisje aan kon schuiven bij het hoofdgerecht.

Lara stond in de keuken en liep heen en weer tussen de keuken en de woonkamer om de tafel te dekken. Haar vader was bezig om de kalkoen in de oven te krijgen en Kasper hielp hun moeder met het maken van het voorgerecht.

‘Hoe is het op je werk, Lara?’ vroeg Kasper uit interesse.

‘Prima.’ Lara had snel wat borden gepakt en vluchtte de keuken uit, voor dat het gesprek door kon gaan over haar werk.

Helaas voor haar was haar moeder, toen Lara terug de keuken in kwam, het onderwerp nog niet vergeten.

‘Heb je al ander werk gevonden, Lara?’ wilde haar moeder weten.

‘Nee.’ Lara was kortaf. Ze had geen zin in gesprekken over zichzelf, omdat ze wist dat haar ouders vonden dat ze haar leven heel anders aan moest pakken.

‘Wil je ergens anders gaan werken?’ vroeg Kasper beleefd.

‘Oh ja, ik ben op zoek naar ander werk.’ Dat was waar, alleen had Lara nog nooit zelf naar een andere baan gezocht. Ze wachtte tot het moment dat iemand haar uit het niets een baan aan zou bieden, ook al wist ze dat dat niet zou gebeuren. Lara had geen zin om er zelf moeite in te steken, omdat ze verwachtte dat ze vele afwijzingen zou krijgen.

‘Bevalt het je niet meer in de supermarkt?’

‘Jawel, dat bevalt me prima.’ zei Lara. ‘Maar ik zoek iets met wat meer uitdaging.’ Ze probeerde haar zinnen zo goed mogelijk te formuleren, om haar ouders nog meer het idee te geven dat ze daadwerkelijk op zoek was naar een andere, serieuzere, baan.

‘Wat voor iets wil je gaan doen?’ wilde Kasper gaan weten.

‘Misschien meer iets in de richting van mijn studie.’ Lara had haar studie nooit afgemaakt. Nadat ze met een jaar vertraging dankzij haar gezellige studentenleven eindelijk haar bacheloropleiding had afgerond, was ze aan een master begonnen. Lara had echter geen motivatie kunnen vinden om zich op haar studie te focussen en kon op dat moment meer uren in de supermarkt gaan werken. Omdat Lara het geld toen hard nodig had om haar studio te betalen, maar vooral om leuke dingen te doen, was voor haar de keuze snel gemaakt. Hoewel ze de vakken die ze had gedaan met hoge cijfers had afgerond, had Lara totaal geen interesse in het onderwerp gehad. Ze was er ontzettend goed in waardoor ze – als ze naar colleges was gegaan en aantekeningen had gemaakt – met gemak goede resultaten behaalde, maar ze kon vaak niet genoeg motivatie vinden.

‘Zoals?’ vroeg Kasper geïnteresseerd.

‘Daar ben ik nog over aan het nadenken.’ Lara glimlachte vriendelijk en liep met haar handen vol bestek de keuken uit, om in de woonkamer zo langzaam mogelijk het bestek over de tafel te gaan

verdelen. Lara wist dat ze zelf over een ander onderwerp moest beginnen om er voor te zorgen dat de vragen niet meer aan haar gericht zouden worden. Terug in de keuken keek ze naar Kasper en voor dat haar moeder nog iets kon vragen, begon Lara met haar broer een gesprek over zijn werk.

Terwijl de kinderen zichzelf vermaakten en de mannen hen in de gaten hielden in de zitkamer, hielpen alle vrouwen in de keuken met het bereiden van de kerstmaaltijd. Omdat Britts moeder al het eten bij een cateringbedrijf had besteld, hoefde het alleen maar opgewarmd te worden maar dat zou wel even duren.

Terug in de keuken met haar moeder en haar zus – haar schoonzus hield de mannen gezelschap in de woonkamer – was het voor Britt weer net als vroeger. Regelmatig hadden ze met zijn drieën in de keuken gestaan om koekjes te bakken of om maaltijden te koken. Britts zus was op het aanrecht gaan zitten, zoals ze vroeger altijd deed, terwijl haar moeder in een pan roerde en Britt de oven en magnetron in de gaten hield.

‘Zijn de kinderen de hele kerst bij jou?’

‘Nee.’ Britt keek naar haar zus. ‘Morgen voor de lunch breng ik ze naar Mark toe. Ze blijven daar tot na oud en nieuw.’

‘Zolang?’ Haar moeder was verbaasd.

‘Ja.’ Britt knikte. ‘Ik ga bijna elke dag werken en Naomi heeft natuurlijk vakantie.’ Naomi was de nieuwe vriendin van haar ex-man en werkte in het basisonderwijs, waardoor haar vakanties gelijk liepen met die van de kinderen. ‘Dan heb ik wat overuren voor als ik het komende jaar vrij moet nemen. Ik wil er heel graag bij zijn als Gijs na de zomer voor het eerst naar de basisschool gaat dus ik zal er toch voor moeten zorgen dat ik wat extra vrije dagen heb.’

‘Dat is waar.’ Haar zus was het met haar eens. ‘Hoe vinden de kinderen het bij Mark? Komen ze daar vaak?’

‘Prima.’ zei Britt. ‘Ik breng Nina donderdagochtend nog naar school toe en daarna breng ik Gijs naar Mark en Naomi toe. Zaterdag

werk ik tot een uur of zes en dan haal ik ze op, of Mark komt ze brengen. Soms blijven ze daar tot zondagochtend.'

'Mis je ze dan niet?' wilde haar zus weten.

'Ik werk die drie dagen de hele dag,' zei Britt. 'Vrijdagochtend ben ik vrij en dan heb ik tijd om rustig wat boodschappen te doen.'

Haar zus knikte. 'Dat zou ik ook graag een keer doen, maar dat zit er bij mij nooit in.'

'Ik vind het een goede verdeling,' zei Britt. 'En op deze manier is het ideaal te combineren met mijn werk.'

'Maar vinden Nina en Gijs het leuk?' wilde haar zus weten.

'Ja, best wel.' Britt knikte. 'Een paar weken geleden was Nina ziek en toen wilde ze alleen maar naar mij toe, maar verder vermaken ze zich goed. Naomi's dochter is om het weekend naar haar vader, dus die zien ze wel regelmatig. Ze hebben alle drie een eigen slaapkamer en Nina vindt het altijd ontzettend leuk om met Naomi's dochter te spelen, ook al is die nog jonger dan Gijs.'

'Wordt het niet eens tijd dat jij op zoek gaat naar een nieuwe man?'

Britt keek haar zus even aan. 'Vind je dat nodig?'

'Ik wil dat jij gelukkig bent,' zei haar zus.

'Dat ben ik ook,' zei Britt. 'Ik heb twee prachtige kinderen.'

'Wil je geen nieuwe man?'

'Ik ga er niet naar op zoek,' zei Britt. 'Wellicht als ik iemand tegenkom, maar ik ga geen datingsites afstruinen op zoek naar een nieuwe partner. Waar moet ik de tijd vandaan halen? Ik heb het druk genoeg met twee kinderen en dat bevalt me prima.'

'Het was heerlijk.' Fleur dronk haar wijnglas leeg. Iedereen zat nog aan tafel, maar de meeste borden en schalen waren ver leeg.

'Inderdaad.' Lars keek naar zijn moeder. 'Je hebt heerlijk gekookt, mam. Dat mag je vaker doen.'

Zijn moeder glimlachte. 'Je bent hier altijd welkom, dat weet je. Maar dan moet je wel op tijd zijn.'

Lars was een ontzettende workaholic en omdat hij als zelfstandige werkte kon hij zelf zijn uren verdelen. Zijn moeder vond het gezellig als hij kwam eten, maar Lars was meestal pas na zevenen thuis, als zijn moeder al lang gegeten had.

‘Daar ben ik niet zo goed in.’ Lars grijnsde.

‘Zou je niet eens wat minder gaan werken?’ stelde Niels voor.

‘Waarom zou ik?’ wilde Lars weten. ‘Het bevalt me prima en ik zou niet weten waar ik mijn tijd anders aan moet besteden naast werken en reizen.’

‘Het vinden van een leuke vrouw.’ Niels keek hem aan.

‘Niet nodig.’ Lars schudde zijn hoofd. ‘Daar heb ik tijd genoeg voor in het weekend.’

‘Zit je nog steeds elke zaterdag in de kroeg?’ Fleur was verbaasd.

‘Regelmatig.’ Lars knikte.

‘Waarom zien wij jou dan nooit?’

Hij grijnsde. ‘Hoe vaak kom jij in een kroeg?’

‘Ik niet vaak.’ Fleur keek even naar Patrick. ‘Maar Patrick wel. Bijna elke week.’

‘Echt waar?’ Lars keek verbaasd naar Patrick. ‘Waar ga je meestal naartoe?’

‘Ehh, we zitten vaak bij de Living.’

‘Dat meen je niet.’ Lars keek hem aan. ‘Daar kom ik bijna elke week, maar daar heb ik je nog nooit gezien.’

‘Maar tegenwoordig gaan we vaak naar De Buurvrouw.’ zei Patrick snel. Hij keek naar Lars.

‘Daar kom ik nooit.’ Lars schudde zijn hoofd. ‘Wij hebben onze stamkroeg.’

‘Misschien moeten we een keer met zijn allen naar de kroeg gaan.’ stelde Niels voor.

‘Zonder mij, hoop ik?’ vroeg zijn moeder.

Niels grijnsde. ‘Ja, jij hoeft niet mee als je dat niet wilt.’

‘Alleen als jij me belooft dat je geen vrouw voor me gaat zoeken.’
Lars keek naar zijn broertje.

‘Dat kan ik niet beloven.’ zei Niels. ‘Wie weet kom ik wel de vrouw van je dromen tegen.’

‘Zolang je mij maar met rust laat.’ zei Lars. ‘Maar dat doen we. In het nieuwe jaar gaan we snel een datum prikken.’

‘Prima idee.’ Patrick keek naar Fleur. ‘Lieverd, vind je het goed als we zo gaan? Ik moet thuis nog wat spullen pakken.’

Fleur keek verbaasd. Patrick had eerder die dag gezegd dat hij rond acht uur thuis weg wilde rijden en het was nu pas kwart over zeven. Ze wist dat Patrick wel vaker onverwachts nog wat dingen moest regelen voor dat hij op zakenreis ging, dus ze ging er vanuit dat dat vanavond ook zo was.

‘Mam, vind je het erg als we al gaan?’

‘Nee, geen probleem.’ Haar moeder keek haar aan. ‘Niemand hoeft me te helpen, ik ruim morgen alles op en dan kan ik meteen de restjes opeten.’

‘Dat mag.’ Fleur glimlachte en stond op. ‘Lars, ik zie je morgen wel verschijnen. Succes met werken, Anna.’

‘Dankjewel.’ Haar schoonzusje glimlachte. ‘Goede reis, Patrick. Wanneer zien we jullie weer?’

‘Met Nieuwjaar komen we hier langs.’ zei Fleur.

‘Dan ben ik er niet.’ zei Lars. ‘Ik ga met een vriend oud en nieuw vieren in New York.’

‘Echt waar?’ Fleur keek haar broer aan. ‘Wat gaaf!’

Lars knikte. ‘Ja, omdat ik zoveel werk is geld geen probleem en we wilden allebei graag een keertje ergens anders Nieuwjaar vieren. En al onze vrienden hebben een vrouw waar ze bij moeten zijn. Drie januari zijn we terug.’

‘Dat klinkt geweldig.’ vond Fleur.

‘Maar dan zie ik je vast wel op je verjaardag.’ Lars keek naar Fleur. ‘Dat is al over een maand.’

‘Prima.’ Fleur glimlachte. ‘Tot morgen. Bedankt voor het eten, mam. Fijne avond nog.’

Helaas voor Danique was Bjorn ook tijdens het eten niet echt in een kerststemming. Bjorn was nooit een gezelligheidsman en af en toe wilde Danique dat hij dat wel zou zijn. De enige personen met wie hij omging behalve haar, waren zijn vrienden en als die bij elkaar waren, was het enige wat ze deden gamen en bier drinken bij iemand thuis. Ook bij zijn familie was hij nooit enthousiast om iets te gaan doen. Danique hoopte hem die avond nog wat spraakzamer te krijgen. Ze herinnerde zich Kerstmis vorig jaar, wat toen de eerste ontmoeting tussen Bjorn en haar ouders was. Ook toen was Bjorn stil geweest, maar Danique dacht op dat moment nog dat dat kwam omdat hij zich niet thuis voelde en aan haar ouders moest wennen.

‘En, bevalt het samenwonen nog steeds?’ wilde haar vader weten.

Danique keek even naar Bjorn, die natuurlijk weer geen antwoord gaf. ‘Voor mij wel. Wat vind jij?’ Ze keek naar Bjorn.

‘Ja, prima.’ Bjorn glimlachte beleefd, maar Danique kon niet aan hem zien of hij het meende.

‘In maart willen we een familiedag organiseren.’ Daniques vader keek zijn dochter aan. ‘Ook met je ooms en tantes. Komen jullie ook?’

‘Natuurlijk.’ Danique knikte meteen. ‘Laat me maar weten wanneer dat is.’

‘Ik zal je de datum nog sturen.’ beloofde haar moeder. ‘Er zijn al plannen, maar het is nog een verrassing wat dat precies is.’

‘Ik ben benieuwd.’ Danique glimlachte.

‘Gaan jullie morgen naar jouw familie?’ Haar vader keek naar Bjorn.

‘Ja.’

Tot Daniques verbazing gaf Bjorn een keer zelf antwoord, ook al was het antwoord kort.

‘Weet je al wat we morgen eten?’ Danique keek naar Bjorn.

‘Nee, geen idee.’ Bjorn haalde zijn schouders op.

‘We eten bij je ouders thuis, toch?’ Danique probeerde hem wat meer te laten praten.

‘Ja.’ Bjorn knikte alleen maar.

Danique liet het niet merken, maar gaf het op om Bjorn bij het gesprek met haar ouders te betrekken.

‘We hebben vakantieplannen gemaakt voor dit jaar, Danique.’ Haar vader keek haar aan. ‘We gaan in het voorjaar drie weken kamperen in Spanje, en na de zomer weer.’

‘Toe maar.’ Danique glimlachte. Ze was vroeger vaak gaan kamperen met haar ouders. Als student was ze wel eens enkele weken gaan backpacken, maar sinds ze een goede baan had, had ze nooit meer in een tentje geslapen. Tijdens haar laatste reizen enkele jaren geleden had Danique gebruik gemaakt van de voorzieningen van hotels en dat was haar goed bevallen.

‘Je kunt langskomen, als je wilt.’ stelde haar moeder voor.

‘Wie weet.’ Danique glimlachte alleen maar. Ze wist dat ze dan alleen zou moeten gaan, want Bjorn durfde niet met het vliegtuig en om met de auto naar Spanje te rijden voor een bezoek van enkele dagen, dat zag Danique niet zitten.

‘En, bevalt het wonen in de stad je nog steeds?’ Toen iedereen bijna klaar was met het hoofdgerecht keek Kasper naar zijn zusje, die tegenover hem aan tafel zat.

‘Jazeker.’ Lara knikte. ‘Alles bij de deur, echt perfect.’

Kasper glimlachte. ‘Nou, wij zijn blij met de rust en het groen dat we in de buurt hebben. Er is nu zelfs een speeltuin op de hoek, dus dat is ideaal.’

Lara probeerde zich te herinneren hoe de woning van haar broer er uit zag, maar kreeg in haar gedachten slechts één herinnering voor zich. Ze was bij Kasper thuis geweest voor een verjaardag, maar door alle visite die daarbij aanwezig was, had ze geen idee hoe de benedenverdieping er normaal gesproken uit zag.

‘Jij zou ook eens verder moeten kijken dat die studio van je.’ vond Lara’s moeder.

Lara keek haar moeder aan. ‘Ik denk dat ik eerst een baan moet hebben die beter betaalt, anders kan ik de huur daarvan nooit betalen.’

‘Waarom koop je geen woning?’ stelde haar vader voor. ‘Met jouw studie kun je hele goede banen vinden.’

Lara wist dat haar vader gelijk had, omdat ze een goede studie had gedaan. Het probleem was alleen dat Lara totaal geen interesse had in een serieuze baan in de wiskundesector, en al zou ze dat willen, dan nog was de kans dat Lara ergens aangenomen werd ontzettend klein, omdat ze geen werkervaring in de wiskunde had en ze haar masterdiploma niet had behaald.

‘Omdat ik nog nergens aan vast wil zitten.’ zei Lara meteen. ‘Ik ga geen klein appartement kopen, of een woning in een achterstandswijk. Ooit koop ik een mooie vrijstaande woning.’

‘Je hebt gelijk.’ vond Kasper. ‘Wacht maar tot je een relatie hebt. Dan heb je veel meer mogelijkheden.’

‘Inderdaad.’ Lara knikte. ‘En ik weet nu ook echt nog niet waar ik wil wonen. Tot nu toe woon ik hier prima, maar misschien verhuis ik wel naar de andere kant van het land, net zoals Kasper.’

‘Dat zou ik heel gezellig vinden.’ Kasper glimlachte.

‘Maar eerst een goede baan.’ zei Lara. ‘Dan ga ik verder kijken.’

‘Een relatie beginnen kan ook.’ Kasper keek haar aan. ‘Daar is alleen een man voor nodig, geen goede baan.’

‘Ik ben de juiste man nog niet tegengekomen.’ zei Lara.

‘Ben je wel eens iemand tegengekomen die je aan ons voor had kunnen stellen?’ wilde Kasper weten.

‘Nee.’ Lara schudde haar hoofd. ‘Pas als ik de perfecte man heb gevonden, stel ik die aan jullie voor.’ Lara wist dat haar hele familie haar afgelopen partners afgekeurd zou hebben, omdat ze verwachtten dat die persoon een goede opleiding en een goede baan zou hebben, terwijl Lara het belangrijker vond dat ze plezier kon hebben met een man.

‘Wat voor man zoek je?’ Kasper keek haar aan. ‘Er wonen hier in de buurt nog een paar vrienden van me die vrijgezel zijn.’

Lara glimlachte. ‘Dat is aardig, maar dit kan ik prima zelf. Bovendien wil ik graag blijven wonen waar ik nu woon.’ Ze stond op. ‘Zal ik de taart gaan halen?’

Emily’s jongste neefje lag op de bank te slapen en de oudste lag met een dekentje over zich heen en zijn duim in zijn mond televisie te kijken. Het zou niet lang meer duren voor hij ook in slaap zou vallen.

‘Wat een heerlijke maaltijd was dit.’ vond Jeroen. ‘Het vlees was perfect. Waar had u dat vandaan?’ Hij keek oprecht geïnteresseerd naar Emily’s moeder.

‘Kom, Em. Wij gaan alvast wat opruimen.’ Emily’s zusje Sarah trok haar overeind en liep met wat lege borden in haar handen voor Emily vanuit de eetkamer naar de keuken toe.

Emily volgde haar zusje met twee lege schalen, die ze in de keuken op het aanrecht wegzette.

‘Wauw, Em.’ Sarah keek haar aan. ‘Waar heb je die man vandaan? Hij is perfect.’

Emily glimlachte alleen maar. ‘Via via. Hij is leuk, hè?’

‘Heel leuk.’ Sarah knikte. ‘Hij is zo aardig en gezellig. Hij is knap en verstandig. En wat zijn jullie leuk samen.’

‘Dankjewel.’ Emily glimlachte.

‘Heeft ie leuke vrienden?’ wilde Sarah weten.

Emily lachte. ‘Vast wel, maar ik ga je niet aan zijn vrienden koppelen.’

‘Jammer.’ Sarah glimlachte. ‘Hoe is zijn familie?’

‘Dat weet ik nog niet, die ga ik morgen pas ontmoeten.’

‘Spannend.’ Sarah maakte de vaatwasser open. ‘Hoe lang zijn jullie nu samen?’

‘Vijf maanden al.’

‘Zo lang ben je nog nooit met een man samen geweest.’

‘Dat weet ik.’ Emily gaf het bestek aan Sarah.

‘Dus dit is hem?’ vroeg Sarah. ‘Je droomman?’

‘Dat denk ik wel.’ Emily glimlachte.

‘Em, je hebt nog nooit iemand voorgesteld aan pap en mam.’ zei Sarah. ‘Dit is geweldig. Ik weet zeker dat zij ook onder de indruk zijn van hem, dat lieten ze echt merken.’

‘Dat hoop ik.’ Emily keek naar Sarah. ‘Mam zal me na Kerstmis wel bellen om te laten weten wat ze van hem vindt.’

‘Ik weet zeker dat ze dat doet.’ Sarah lachte. ‘Je hebt het goed voor elkaar, Em.’

De deur ging open en Jeroen verscheen met enkele lege wijnglazen in zijn handen. ‘Hebben jullie hulp nodig?’

‘Bedankt, maar dat is niet nodig.’ zei Sarah. ‘Het lukt wel.’

‘Oké, dan zal ik jullie alleen laten.’ Hij zette de lege wijnglazen op het aanrecht weg, gaf Emily een vlugge zoen en liep terug naar de eetkamer toe.

Sarah keek naar Emily. ‘Ik zei het toch? Hij is perfect. Is ie ook een beetje goed in bed?’

‘Dat gaat jou helemaal niets aan.’ Emily keek haar zusje aan. ‘Maar hij is zeker niet slecht.’

Sarah grijnsde. ‘Mooi. Nodig hem maar vast uit voor de verjaardag van de jongens in januari. Volgens mij zagen die het ook wel zitten, een extra man in de familie.’

Eenmaal thuis aangekomen was Patrick meteen naar boven gegaan om zijn spullen te pakken en Fleur, die op de bank was gaan zitten en een leuke film voor die avond zocht, hoorde hem rommelen op de slaapkamer en de werkkamer op de eerste verdieping.

‘Heb je alles?’ Fleur keek op toen haar vriend terug de woonkamer in kwam en een klein trolley mee naar binnen reed.

‘Dat denk ik wel.’ Patrick legde een jas over de stoel. ‘Ik heb een parkeerplaats gereserveerd op Schiphol. Dinsdag ben ik weer thuis.’

‘Hoe laat ben je dan terug?’ wilde Fleur weten.

‘In de avond pas.’ zei Patrick. ‘Ik moet dinsdag de hele dag werken in Londen.’

‘Geen probleem.’ Fleur was opgestaan en liep naar hem toe. Ze glimlachte. ‘Ik moet werken in het restaurant, dus ik zal ook pas laat thuis zijn.’ Ook zondag en maandag moest ze werken, dus Fleur zou weinig tijd hebben om hem te missen. Het gebeurde wel vaker dat ze elkaar een paar dagen amper zagen, omdat Patrick vooral tijdens kantooruren van huis was of op zakenreis, terwijl Fleur vooral de avonden en de weekenden in het restaurant werkte.

‘Ik wacht op je voor ik ga slapen.’ beloofde Patrick. Hij sloeg zijn armen om haar heen. ‘Ik hou van je en ik ga je heel erg missen.’

‘Ik jou ook.’ Fleur keek hem aan. ‘Hoe lang blijf je daarna thuis?’

‘Een paar weken.’ zei Patrick. ‘De tweede of derde week van januari moet ik weer een paar dagen weg. Weer naar Londen.’

‘Dat valt wel mee.’ Fleur glimlachte. ‘Gelukkig ben je met Nieuwjaar thuis.’

Patrick knikte. ‘Inderdaad. Dat gaan we samen vieren.’

‘Weet je zeker dat ik je niet weg hoeft te brengen?’

Hij glimlachte. ‘Dat mag je niet, je hebt wijn gedronken.’

‘Dat is waar.’ gaf Fleur toe. ‘Goede reis, lieverd. Niet te hard werken, en denk ook een beetje aan mij?’

‘Ik zal alleen maar aan jou denken.’ beloofde Patrick. Hij gaf haar een zoen op haar voorhoofd en pakte zijn jas van de stoel.

‘Lieverd, zou je je andere jas niet meenemen?’ vroeg Fleur. ‘Het is koud in Londen, veel kouder dan in Nederland.’

Patrick keek haar even verbaasd aan, maar glimlachte toen. ‘Je hebt helemaal gelijk. Wat zou ik zonder jou moeten?’ Hij opende de deur naar de hal, liep daar naartoe en kwam terug de woonkamer in met zijn warmere winterjas aan. ‘Ik moet echt gaan.’

‘Dat weet ik.’ Fleur zoende Patrick en sloeg haar armen om hem heen. Ze voelde zich al alleen, ook al was haar vriend nog niet vertrokken. ‘Dag lieverd. Ik ga je missen.’

‘Ik jou ook.’ Hij glimlachte. ‘Tot dinsdag.’

‘Tot dinsdag. En laat je het even weten als je veilig bent aangekomen?’

Tweede Kerstdag

Britt hoopte dat de kinderen ook op Tweede Kerstdag uit zouden slapen, maar al om half acht stond Nina naast haar bed om haar moeder ervan te overtuigen zo snel mogelijk op te staan om het winkeltje in elkaar te zetten. Het was een simpel bouw pakket met slechts wat schroeven en hoewel Britt er geen zin in had, wist ze dat ze haar dochter niet naar haar ex kon laten gaan zonder dat ze met het nieuwe winkeltje gespeeld had. Nina zou dan ruim een week moeten wachten tot ze er eindelijk mee kon spelen en dat wilde Britt haar dochter niet aandoen.

Pas nadat Gijs ook wakker was en ze met zijn drieën ontbeten hadden, begon Britt met het in elkaar zetten van de houten winkel. Britt zelf vond het één van de voordelen na haar scheiding dat ze zelf een stuk handiger was geworden met gereedschap, want voor haar scheiding kon ze nog geen plank recht zagen. Inmiddels had Britt genoeg ervaring om wat planken op te hangen dus het in elkaar zetten van een winkeltje was een eitje. Britt zette de houten constructie zo snel als ze kon in elkaar, maar wat Nina betrof moest het veel sneller. Het meisje had al helemaal bedacht waar ze alle spullen ging laten en wat haar moeder zo meteen bij haar moest komen kopen in de winkel.

Niet alleen Nina was enthousiast over de winkel. Haar broertje was verbaasd dat zijn moeder het speelgoed in elkaar zette, maar stond ook ongeduldig te wachten tot hij samen met Nina winkeltje kon gaan spelen. Britt was van plan geweest om een kerstfilm te kijken met haar kinderen, maar dankzij het winkeltje ging dat idee niet door.

Terwijl Britt het gereedschap opruimde nadat het winkeltje in elkaar stond, ruimde Nina haar winkeltje in en speelde Gijs met de kassa. Al snel vond Nina dat Gijs wat moest kopen in haar winkel en vermaakten de twee zich prima zonder Britt.

‘Mama, kom je bij mij iets kopen?’ Het had zeker een half uur geduurd voordat Nina haar moeder bij haar nieuwe speelgoed betrok.

‘Natuurlijk.’ Britt stond in de open keuken, maar liep naar de speelhoek waar Nina trots in haar winkeltje stond te wachten. ‘Wat zal ik eens kopen?’

‘Eerst een wagentje!’ Voor Sinterklaas al had Nina een speelgoedwinkelwagen gekregen met een zitje waar haar lievelingspop in paste, waarmee ze al diverse rondjes door de woonkamer had gereden de afgelopen weken. Ook nu zat haar pop in het winkelwagentje.

‘Deze mama!’ Gijs pakte een plastic appel op en legde deze in het winkelwagentje.

‘Wat lekker, een appel.’ zei Britt. ‘En ik heb ook wasmiddel nodig.’

Nadat Britt wat boodschappen bij elkaar had verzameld, haalde Nina de artikelen uit het wagentje en scande ze één voor één aan haar kassa, zoals ze caissières in een supermarkt altijd zag doen. Nadat Britt haar zogenaamd betaald had en de winkel – met boodschappen – verliet, was Gijs weer aan de beurt om in Nina’s winkeltje iets te kopen.

Britt was in de keuken gaan staan en keek naar haar kinderen. Ze dacht aan wat haar zus haar een dag eerder had verteld. Britt was gelukkig met haar kinderen – gelukkiger dan ze met haar ex was vlak voor ze uit elkaar gingen – en ze was tevreden met haar leven. Ze had een leuke baan en een gezellige woning. Britt kon zich niet voorstellen dat een nieuwe man in haar leven haar nog gelukkiger zou maken.

Danique had de volgende ochtend haar best gedaan om zo lang mogelijk in bed te blijven liggen in plaats van te gaan hardlopen, maar was er rond negen uur al uitgekomen. Bjorn echter was waarschijnlijk van plan om nog urenlang uit te slapen, maar Danique had daar geen zin in. In plaats daarvan nam ze een uitgebreide douche en in de keuken bakte ze broodjes en kookte ze eieren. Omdat ze samen met Bjorn wilde ontbijten deze dag omdat het Kerstmis was, besloot ze om hem ontbijt op bed te brengen. Ze hoopte dat hij dat ondanks zijn kater zou kunnen waarderen.

Terwijl Danique wachtte tot de broodjes en de eieren klaar waren, ruimde ze bij de salontafel de kranten en tijdschriften van Bjorn op. Ze

kon precies zien welke bladen hij al gelezen had en wist dat hij ze daarna nooit meer aan zou raken. Ze gooide alles wat hij al gezien had in een doos om deze later bij het papieren afval in de schuur weg te zetten.

Op een dienblad zette ze twee koppen thee en twee bordjes met het versgemaakte ontbijt weg. Ook pakte ze voor Bjorn een eierkoek uit de kast, want dat was zijn favoriete eten als ontbijt. Ze liep naar de bovenverdieping toe, waar ze voorzichtig de deur van de slaapkamer openmaakte.

Bjorn lag nog te slapen, maar draaide zich onrustig om toen hij de slaapkamerdeur hoorde.

‘Goedemorgen lieverd.’ Danique sloot de deur weer en liep naar hem toe. Ze ging met het dienblad op schoot op de rand van het bed zitten en zette het nachtlampje op Bjorns kastje aan.

Bjorn keek haar verbaasd aan, maar glimlachte toen hij het dienblad met eten zag. ‘Ontbijt op bed?’ Hij was verbaasd. ‘Dat is lekker.’ Hij ging rechtop zitten en gaf Danique een zoen.

Ze glimlachte. ‘Dat dacht ik al. Ik heb een eitje voor je gekookt. Of wil je liever een eierkoek?’

‘Allebei.’ Bjorn grijnsde. Hij leek ineens klaarwakker nu Danique met het eten bij hem op bed zat.

‘Heb je zin in vandaag?’ Danique pakte het broodje dat ze voor zichzelf had klaargemaakt van het dienblad af.

‘Nee.’ Bjorn nam een hap. ‘Maar het moet.’

‘Als je maar gezellig doet.’ vond Danique. ‘Je ouders vinden het leuk als we weer eens langskomen.’

‘Ik heb niets met die familiefesten.’ Bjorn keek even naar Danique.

‘Dat weet ik, maar het is toch gezellig om je familie weer te zien?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Al dat verplichte gedoe. Ik ben liever thuis.’

Danique keek hem even bedenkelijk aan. ‘Doe vanmiddag bij je ouders maar alsof je het leuk vindt, want zij hebben vast hun best gedaan om iets lekkers te maken voor het kerstdiner.’

Lara was ontzettend chagrijnig omdat ze geen zin had om te gaan werken. Ze kon zich niet voorstellen dat de supermarkt veel klanten zou krijgen op Tweede Kerstdag en ze was nog steeds niet helemaal bijgekomen van het nachtje stappen op kerstavond. Pas toen Lara om acht uur die ochtend het rooster had bekeken en ze had gezien dat ze pas om tien uur hoefde te beginnen, was ze wat vrolijker. Ook toen Lara zag dat haar leidinggevende niet aanwezig zou zijn, maar alleen enkele jongere caissières, verwachtte Lara dat het een leukere werkdag zou worden, want de afwezigheid van haar direct leidinggevende zorgde er voor dat Lara die dag verantwoordelijk was voor de kassa-afdeling.

Pas toen Lara binnenkwam in de personeelsruimte van de supermarkt en van andere collega's hoorde dat ze vandaag dubbel betaald zou krijgen omdat het een feestdag was, had Lara echt zin om te gaan werken. Er was weinig te doen en ze zou twee keer zo veel betaald krijgen als normaal gesproken, en Lara kon dat geld ontzettend goed gebruiken.

Toen Lara de vier jongere meiden aan het werk had gezet en ze zelf een lijstje maakte wat ze hen vandaag kon laten doen, wachtte ze achter de servicebalie op haar eerste klant.

Terwijl ze stond te wachten, dacht ze aan wat haar ouders gisteren tegen haar hadden gezegd. Ze wist dat zij teleurgesteld in haar waren en hoewel Lara haar leventje prima vond, wist ze dat dit niet alles was. Het baantje in de supermarkt beviel haar goed, ook al werd ze soms zo weinig ingeroosterd dat ze haar huur niet kon betalen, toch had ze het prima naar haar zin, vooral als haar leidinggevende niet aanwezig was. Hoewel ze voor haar werkdag begon nooit zin had om te gaan werken, viel het haar altijd erg mee als ze eenmaal begonnen was die dag. Ze had een gezellige groep collega's, van wie de meesten wat jonger waren dan zij zelf, en ze had leuk contact met veel van de klanten. Lara werkte al sinds haar tienerjaren in de supermarkt en kende daardoor veel van de vaste klanten. Bovendien had Lara een vast contract en was ze zeker van een minimum aantal uren werk per week. Ze had geen zin om zich

aan te melden bij een uitzendbureau voor wat oproepwerkzaamheden en had al helemaal geen zin om zelf te solliciteren en daarvoor een CV en sollicitatiebrieven te moeten schrijven.

Hoewel Lara wist dat het werken in een supermarkt niet haar droombaan was, had ze geen idee wat ze wel wilde doen en omdat Lara momenteel tevreden was met haar leven, besloot ze om alles te laten zoals het was.

Fleur had, nadat ze de vorige avond een film had gekeken, besloten dat ze de volgende dag zo lang mogelijk in bed zou blijven liggen, maar nu Patrick niet naast haar lag en ze wist dat hij niet thuis was, kon ze niet langer dat tot half negen in bed blijven liggen. Omdat ze pas rond half elf door Lars opgehaald zou worden om op bezoek te gaan bij hun vader voor Kerstmis, was ze van plan om wat kleding te wassen en de badkamer eens goed te poetsen. Hoewel ze wist dat ze in januari meer vrije tijd zou hebben als ze voor zichzelf als fotografe was begonnen, hoopte ze dat ze dan nog meer dagen volgeboekt had staan en daardoor geen tijd meer zou hebben voor het huishouden. Omdat Patrick ook fulltime werkte en ze hem niet wat huishoudelijke taken wilde geven – het was immers haar huis – wilde ze nu alles schoon hebben. Fleur stopte de badmatjes – die ze niet vaak genoeg waste – in de wasmachine en begon met het schoonmaken van de badkamer. Patrick had deze keer niet alleen zijn standaard kleine toilettas meegenomen die hij normaal gesproken meenam op zakenreis, maar ook waren zijn shampoo en lenzenvloeistof uit de badkamer verdwenen. Fleur was even verbaasd dat ze deze spullen niet meer zag staan en vroeg zich af hoe hij dit meegekregen had langs de douane in zijn handbagage. De flessen waren veel te groot en Fleur wist zeker dat beide flessen nog behoorlijk vol zaten. Hij had haar gisteravond alleen nog laten weten dat hij goed was aangekomen en dat hij meteen ging slapen en deze ochtend had ze nog niets van hem gehoord. Hoewel Fleur er verder geen aandacht meer aan besteedde, voelde ze diep van binnen dat er iets niet klopte.

Toen Fleur klaar was met het schoonmaken van de badkamer, was ook de was klaar en hing Fleur de badmatjes op zolder te drogen. Beneden in de hal zag ze enkele winterjassen hangen die ook nodig eens uitgewassen moesten worden en hoewel het al tien uur geweest was, besloot Fleur om deze alvast naar boven te brengen zodat ze alle jassen vanmiddag nog uit kon wassen.

Op het moment dat Fleur de winterjassen op de tegelvloer van de badkamer gooide, zag ze iets uit een jaszak vallen. Nog voor dat ze voorover bukte, had ze al gezien wat het was. Het was een paspoort, maar niet die van haar. Fleur had de hele ochtend al het gevoel gehad dat er iets mis was, maar nu wist ze het zeker. Het paspoort op de grond was niet van haar, maar van Patrick. Hij kon onmogelijk naar Londen zijn gevlogen als hij zijn paspoort niet bij zich had.

Fleur kon niet beschrijven wat ze voelde. Ze was verdrietig en boos tegelijk, maar ze wilde geen tranen laten voor een persoon die haar niet waard was. Hoewel ze Patrick niet meer had gesproken, wist ze al hoe ver het was. Nu pas drong het tot Fleur door dat alle werktelefoontjes en overuren van de laatste tijd wellicht niets met zijn werk te maken hadden gehad.

Op de werkkamer opende Fleur haar laptop en zocht ze een vlucht die Patrick de vorige dag genomen kon hebben. Ze had geen vluchtnummer en wist zelfs niet naar welk vliegveld hij in Londen gevlogen zou zijn. Het enige dat ze wist was dat hij vanaf Amsterdam zou vliegen, rond een uur of tien. Al snel zag ze dat ook dat niet mogelijk was, want de laatste vlucht van Amsterdam naar Londen was de vorige avond om kwart voor negen vertrokken. Patrick kon deze vlucht onmogelijk gehaald hebben.

Fleur schrok toen de bel ging. Ze was zo in haar gedachten verzonken geweest dat ze even was vergeten dat Lars haar op zou komen halen om bij hun vader langs te gaan. Fleur keek snel in de spiegel in de badkamer, maar zag aan zichzelf niets anders dan hoe ze er normaal gesproken uit zag. Beneden pakte ze haar tas, trok haar jas aan en

vertrok met Lars naar Niels om hem op te halen en door te rijden naar het huis van hun vader.

Britt had haar auto geparkeerd op de parkeerplaats voor de supermarkt. Zelf had ze enkele boodschappen nodig – zodat ze de komende dagen niet naar de supermarkt hoefde te gaan – maar ze wilde vooral haar kinderen iets laten kopen voor hun vader en zijn gezin. Omdat het Kerstmis was vond Britt dat ze niet met lege handen aan kon komen. Ze had Nina en Gijs allebei de opdracht gegeven iets lekkers voor zichzelf en voor de anderen uit te zoeken, waarna die twee samen met een kinderwinkelwagentje de winkel doorliepen, maar toen Nina en Gijs na enkele minuten hun moeder weer gevonden hadden, zag Britt al meteen dat ze alleen maar aan zichzelf hadden gedacht. Omdat Britt hen niet wilde teleurstellen, besloot ze om zelf enkele etenswaren mee naar huis te nemen en dat Nina en Gijs de rest mee naar hun vader mochten nemen. Ze pakte ook nog twee flessen wijn en wat kerstsnoepjes waarvan ze wiste dat Mark die lekker vond en kocht voor Naomi's dochter een snoepzakje.

Bij de kassa hielp Nina haar moeder met het inpakken van de tassen en bij de klantenservice vroeg Britt om wat plastic folie om de wijn en snoepjes in te pakken.

'Zal ik u even helpen?' De vrouw achter de balie keek haar vriendelijk aan.

'Graag.' Britt was verwonderd door het aanbod, want dat had ze nooit eerder gehad in de winkel, maar realiseerde zich al snel dat de werknemster zich waarschijnlijk verveelde omdat er vrij weinig andere klanten te bekennen waren in de winkel.

'Dit is voor papa.' Nina keek trots naar de caissière die de flessen wijn in doorzichtige folie verpakte. 'En dit is voor mij en Gijs.' vervolgde ze, terwijl ze naar de tas wees.

'En je mama?' De baliemedewerkster, die Lara heette, keek naar Nina.

Nina keek even verbaasd. 'Mama, jij hebt niets.'

Britt glimlachte. ‘Dat maakt niet uit, lieverd. Dit is jullie cadeautje voor papa. Mama heeft gisteren al cadeautjes gehad.’

‘Je mag wel een beetje van mijn chips pakken.’ Nina keek naar haar moeder. ‘Maar niet alles, want ik wil ook nog.’

‘Als ik alles op heb gegeten als je weer thuis bent, dan gaan we samen naar de supermarkt om nieuwe chips te kopen.’ beloofde Britt haar dochter. Britt zelf gaf niets om de chips, maar haar dochter kon dat niet begrijpen. ‘Nu gaan we naar papa om hem zijn cadeautje te geven.’

Nina knikte. ‘Ja. Mag ik die tas dragen?’

Britt was er op voorbereid dat Nina haar wilde helpen door een tas te dragen, en had daarom in één van de plastic tassen enkel chips gestopt, zodat de tas licht genoeg was om door Nina gedragen te kunnen worden. Ze keek naar de vrouw achter de balie voor dat ze de winkel verliet. ‘Fijne dag nog.’

‘Bedankt. Vrolijk kerstfeest.’

Emily vond het heerlijk om de volgende ochtend naast Jeroen wakker te worden. Hoewel ze elkaar regelmatig zagen, vond ze het nu, met de kerstdagen, extra bijzonder dat ze deze tijd samen door konden brengen. Niet alleen haar familie was onder de indruk geweest van Jeroen, maar ook hij had zich prima geamuseerd met haar familie. Emily was blij dat het klikte tussen haar vriend en haar familie. Hoewel ze stiekem altijd al wist dat Jeroen beter in de smaak zou vallen bij haar ouders dan dat de ex van haar zusje destijds had gedaan, was ze opgelucht dat ze die bevestiging nu had gehad. Emily keek uit naar de ontmoeting die zij vandaag zou hebben met de familie van Jeroen. Zijn zus had ze een keer vluchtig gesproken toen ze met Jeroen aan het winkelen was, maar de rest van de familie had ze nog nooit gezien. Jeroen woonde in een stad op enkele tientallen kilometers afstand van de woonplaats van Emily, waardoor ze zijn familie niet zomaar in de buurt tegen zou komen.

Jeroen had nooit veel verteld over zijn familie en daarom wist Emily niet veel meer dan hun woonplaats en dat hij een zus had. Emily had

geen idee hoe hecht Jeroen met zijn familie was, want ze wist van collega's en vriendinnen van de middelbare school vroeger, dat niet iedereen zo'n goede band had met zijn familie als zij had. Emily zag haar zusje als haar beste vriendin, en dat was niet alleen omdat ze verder weinig vriendinnen had. Al van jongs af aan waren Sarah en zij behalve zussen ook hele goede vriendinnen, maar toen Sarah een relatie kreeg en haar eerste zoontje was geboren, waren Emily en zij uit elkaar gegroeid. Toen Sarahs relatie over was en ze met haar twee zoontjes alleen achter was gebleven, waren Emily en zij weer dichterbij elkaar gekomen en zag Emily haar jongere zusje weer als haar beste vriendin.

Kerstmis met Jeroens familie zou gevierd worden in het appartement van zijn zus, die in een complex met minstens tien verdiepingen woonde, zoals Emily zag toen ze voor het hoge gebouw stond. Met de lift gingen ze omhoog en Emily was onder de indruk van alle luxe in het appartementencomplex. Emily was al blij dat er bij haar appartement een lift was – ook al was deze oud en werd die te weinig schoongemaakt – maar in dit complex was alles prachtig afgewerkt.

Tot haar opluchting waren zowel Jeroens ouders als zijn zus blij met haar komst en had Jeroen hen al veel over haar verteld. Kennelijk had Jeroen vaker contact met zijn ouders dan Emily had gedacht en had de hele familie niet kunnen wachten om haar eindelijk te ontmoeten.

Gelukkig voor Britt waren de achterdeuren van haar auto goed afgesloten met het kinderslot dat er op zat, want Nina had haar gordel al losgemaakt voor dat de auto stilstond. Ze was enthousiast om haar vader en zijn gezin weer te zien, want dat was al weer bijna een week geleden. Ook Gijs was enthousiast om naar zijn vader te gaan, al vond hij het niet leuk dat hij zijn nieuwe fiets nog niet had kunnen uitproberen door het slechte weer van die ochtend.

Britt liet beide kinderen uit de auto stappen, voor ze de cadeaus van de passagiersstoel pakte. Voor de kinderen had ze slechts een rugzak met spullen bij – waar onder andere Gijs' favoriete knuffel en Nina's mooie kerstjurk in zaten. Omdat de kinderen bijna de helft van de tijd

bij hun vader woonden, hadden ze daar ook kleding en andere benodigdheden, waardoor er zelden met kleding of speelgoed gesjouwd hoefde te worden tussen de huizen. Britt was blij met deze oplossing, want anders zouden haar kinderen altijd het idee hebben dat ze gingen logeren bij hun vader, terwijl ze er nu echt thuis waren.

‘Papa!’ Nina rende, met het snoepzakje voor haar stiefzusje in haar handen, naar de voordeur toe toen ze zag dat haar vader de voordeur al geopend had. Gijs had een speelgoedauto in zijn hand en rende achter zijn zus aan.

‘Hoi lieverds.’ Mark aaide Nina over haar hoofd en tilde Gijs even op. ‘Wat leuk dat jullie er zijn! Was het leuk gisteren bij oma en opa?’

‘Ik heb een winkeltje gekregen!’ riep Nina enthousiast.

‘En ik een fiets!’ Gijs had zijn jas al uitgetrokken.

Hun vader glimlachte, want Britt en hij overlegden nog regelmatig over de opvoeding van de kinderen. Hij was al enkele weken geleden op de hoogte geweest van de cadeaus die zijn kinderen zouden krijgen, zodat hij de cadeaus met Sinterklaas en Kerstmis daar op had kunnen afstemmen.

‘Vrolijk kerstfeest.’ Britt was over het pad naar de voordeur gelopen en overhandigde het cadeaupakket aan haar ex.

‘Jij ook. Bedankt, dat had je niet hoeven doen.’

Britt glimlachte. ‘Het is een kleinigheidje van mij en de kinderen. Ik hoop dat Naomi het ook lekker vindt, maar dat wist ik niet en de kinderen konden me niet echt helpen.’

‘We gaan er van genieten.’ Mark keek naar zijn kinderen die al de woonkamer in waren gelopen om zijn vriendin en diens dochter te begroetten. ‘Hebben ze een leuke kerst gehad tot nu toe?’

‘Jazeker.’ Britt knikte. ‘We hebben van de woonkamer een bioscoop gemaakt op kerstavond en dat was een groot succes, dus als het komende week een keer slecht weer is dan weet je wat je kunt doen. En gisteren kregen ze cadeautjes, dus dat was prima. Ze hebben vanmorgen allebei heel leuk met het winkeltje gespeeld.’

'Fijn.' Hij glimlachte even. 'Britt, wij zijn gisteren al naar Naomi's ouders geweest voor Kerstmis en die vonden het jammer dat Nina en Gijs er niet bij waren. Morgen gaan we nog een keer langs voor een klein kerstdiner. Geen cadeautjes meer, maar nog wel een extra kerstdag voor ze. Vanmiddag gaan we naar mijn ouders.'

'Dat is prima.' Britt knikte. 'Daar zijn ze al eerder geweest toch?'

'Een keer of twee, volgens mij,' zei Mark.

'Als je ze maar niet zoveel verwent dat ze over een week niet meer terug naar mij willen.' Britt glimlachte.

'Dat zal ik niet doen.' zei Mark. 'De komende twee dagen is het feest, maar daarna moeten ze weer gewoon op tijd naar bed toe.'

'Ik denk dat ze vanavond vroeg moe zijn, want ze waren er vanmorgen op tijd uit om met de winkel te spelen.' Britt keek naar Mark. 'En Nina wil me even bellen voor ze naar bed toe gaat.'

'Dat is goed.' zei Mark. 'Oh ja, we willen volgende week een keertje naar de stad gaan met de kinderen. Vind je het goed als we dan langskomen bij je werk of wil je dat liever niet?'

'Nee, dat is goed.' zei Britt meteen. 'Ik zou het leuk vinden om ze een keer te zien. Laat het me maar weten als je weet wanneer je langskomt.'

'Dat zal ik doen.' beloofde Mark. 'Nina! Gijs!' Hij riep zijn kinderen terug uit de woonkamer. 'Nemen jullie even afscheid van mama? Volgende week zien jullie haar pas weer.'

'Hoi, kom binnen.' Bjorns moeder had de voordeur voor Danique en Bjorn open gedaan. 'Jullie zijn mooi op tijd.'

Danique glimlachte even. Dat kwam omdat ze Bjorn had gezegd dat ze er een half uur geleden al hadden moeten zijn. 'Vrolijk kerstfeest!' Ze begroette haar schoonmoeder vrolijk.

'Bedankt, jullie ook.' Ze glimlachte. 'Hebben jullie lekker gegeten gisteren bij jouw ouders?'

'Heerlijk.' vond Danique.

'He, wat goed om jullie weer te zien!' Bjorns oudste zus kwam de hal binnen. 'Vrolijk kerstfeest!' Ze omhelsde eerst haar broer en daarna Danique. 'En?' Ze keek Danique aan. 'Hou je het nog een beetje vol bij mijn broertje in huis?'

Danique lachte. 'Jazeker, het bevalt me prima.'

'Mooi.' vond ze.

'Is de rest er ook al?' wilde Bjorn weten.

'Die komen er zo aan.' zei zijn moeder. 'Kom verder. Wat willen jullie drinken?'

Danique was nog niet vaak bij Bjorns ouders geweest en iedereen keer was ze weer verbaasd door de inrichting van hun woning, ook al was daar het afgelopen jaar niets aan veranderd. Danique zelf hield van strak en modern, wat redelijk overeen kwam met Bjorns smaak. Zijn ouders daarentegen hadden nogal een aparte smaak wat de inrichting van hun woning betrof. De meubels waren koloniaal, elke kamer had een eigen kleur verf op de muren en er hingen abstracte schilderijen die Danique zelf nooit aan de muur zou hangen en waar ze het liefst niet eens naar keek.

'Hoe is het op je werk?' Bjorns oudste zus keek naar Danique.

'Goed.' Danique glimlachte. Ze wist dat Bjorn ooit tegen zijn familie een indicatie van haar salaris had gezegd en dat ze daar allemaal verbaasd over waren. Sindsdien waren ze allemaal onder de indruk van haar baan, ook al had niemand een idee wat ze precies deed.

Nu ze bij Bjorn woonde en ze met hem de vaste lasten deelde, spaarde Danique een groot bedrag per maand en hoewel Danique vond dat ze best een deel van haar spaargeld kon opofferen om een nieuwe reis te maken, was ze daar nooit aan toe gekomen. Inmiddels had ze het idee om het geld ooit in een koophuis te steken, als ze wat langer samen zou zijn met Bjorn. 'Hoe is het bij jou op je werk?'

'Oh, er komt een reorganisatie aan.' zei ze. 'Niet op onze afdeling waarschijnlijk, maar je weet maar nooit. Gelukkig gaat het allemaal nog even duren.'

'En hoe is het met de kinderen?' wilde Danique weten.

'Prima.' Bjorns zus glimlachte. 'Ze zitten boven op een van de slaapkamers televisie te kijken. Ze kunnen niet wachten om iedereen weer te zien.'

Fleur had gemerkt dat zowel Lars als Niels door hadden dat er iets aan de hand was, maar hun vader scheen er niets van te merken. Hij was blij om alle drie zijn kinderen weer eens tegelijk bij hem te hebben en hoewel ze alle drie beloofden om in het nieuwe jaar vaker langs te komen, wist Fleur al dat daar, net zoals andere jaren, niets van terecht zou komen.

Het viel haar op dat zowel Lars als Niels stil was in de auto en ook Fleur had geen behoefte aan een gesprek en hield daarom haar mond dicht.

Pas toen Niels was uitgestapt en Lars de auto voor Fleurs woning stopte, keek Lars naar zijn zusje. 'Gaat het wel, Fleur?'

'Ja. Prima.' Het was de verkeerde vraag die Lars haar gesteld had. De hele middag had Fleur kortaf gereageerd op vragen over Patrick en had ze andere vragen kunnen ontwijken, maar niemand had haar vanmiddag gevraagd hoe ze zich voelde. Dat was precies de vraag die Fleur niet had willen horen omdat ze daar geen overtuigend positief antwoord op zou kunnen geven.

'Wat is er aan de hand?'

Fleur zei niets, maar deed zwijgend de autodeur open en stapte uit.

'Hé zusje.' Lars stapte ook de auto uit en sloeg zijn arm om Fleur heen. 'Gaat het om Patrick?'

Ze wist geen woord uit te brengen, maar knikte.

'Kom, we gaan even naar binnen.' Lars had de huissleutel uit Fleurs handen gepakt en draaide voor haar de voordeur open. Hij liet haar binnen en keek vol medelijden naar zijn zusje.

Ze ging in de woonkamer, met haar jas nog aan, op de bank zitten en schoof over de salontafel het paspoort van Patrick naar Lars toe.

‘Is dit van Patrick?’ Lars ging naast zijn zusje zitten en bladerde door het paspoort. ‘Fleur, wat is er aan de hand?’

‘Ik denk niet dat hij in Engeland is.’ zei Fleur zachtjes.

Lars sloeg zijn arm om haar heen. ‘Waar is hij wel?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Hoe lang weet je dit al?’

‘Sinds vanmorgen.’

‘Heb je hem gebeld?’

Fleur schudde haar hoofd. ‘Ik wil hem niet spreken.’

‘Fleur...’

‘Nee.’ Fleur liet zich achterover tegen de rugleuning vallen.

‘Mag ik iets tegen je zeggen over hem?’

‘Wat?’ Fleur keek haar oudere broer verbaasd aan. ‘Dacht je het al?’

‘Nee.’ Lars schudde zijn hoofd. ‘Niet tot gisteravond. Hij paste zo goed bij je, dacht ik altijd. Maar toen jij me gisteravond vertelde dat hij elke week in hetzelfde café zit als ik en dat ik hem daar nog nooit gezien heb... Toen voelde ik dat er iets niet klopte. En toen wilde hij ineens naar huis toe.’

Fleur knikte. ‘Er gingen gisteravond zo laat niet eens meer vluchten naar Londen.’

‘Meen je dat?’ Lars was verbaasd. ‘Heb je zijn vluchtnummer niet?’

‘Hij ging elke twee weken wel op zakenreis.’ merkte Fleur op. ‘Het was normaal geworden. Al geloof ik nu niet meer dat hij ook maar één keer in Londen of Berlijn of waar dan ook is geweest.’

‘Ben je boos op hem?’

Fleur haalde haar schouders op. ‘Ik wil geen tijd meer aan hem verspillen.’

‘Kan ik je ergens mee helpen?’ Lars keek zijn zusje aan.

‘Hoe wil je dat doen?’

‘Ik kan je gezelschap houden.’ stelde Lars voor. ‘Tot het avondeten, daarna heb ik met vrienden afgesproken. Tenzij jij wil dat ik hier blijf.’

‘Ik red me wel.’ zei Fleur. Ze voelde zich nog boos op Patrick, maar ze voelde ook de kracht en energie om verder te gaan zonder hem.

‘Weet je dat zeker?’

Fleur knikte. ‘Heb je nog tips voor me?’

‘Gooi al zijn spullen uit het raam, verscheur zijn paspoort, vervang je huissleutel en zorg dat je hem goed terugpakt na wat hij jou heeft aangedaan.’

Fleur keek Lars aan. ‘Dus jij gaat er ook vanuit dat er een andere vrouw is.’

Lars knikte. ‘Ja. Ook al wil je dat misschien niet horen. Luister Fleur, hij verdient jou niet. Jij bent een hele leuke, eerlijke en perfecte vrouw. Je kunt elke andere man krijgen die je wilt en je hoeft geen tijd meer aan hem te besteden. Doe al zijn spullen weg, zorg dat je nooit meer aan hem hoeft te denken en als ik je ergens mee kan helpen, dan moet je me dat maar laten weten.’

Emily had genoten van de gastvrije ontvangst bij Jeroens familie. Ze hield er niet van om in het middelpunt van de belangstelling te staan, maar dat stond ze nu wel omdat ze nieuw was in de familie. Toch deed iedereen in Jeroens familie goed zijn best om Emily zich thuis te laten voelen. De zus van Jeroen was van Emily’s leeftijd en was een ontzettend gezellige vrouw, die duidelijk wat spraakzamer was dan Emily meestal. Emily moest er altijd aan wennen om in nieuwe gezelschappen mee te praten, maar als ze ergens gewend was en haar draai had gevonden, was ze net zo gezellig als de rest van de groep. Ze was iemand die altijd even de kat uit de boom keek, maar bij Jeroens familie leek dat niet nodig te zijn omdat ze zich vanaf het begin al op haar gemak had gevoeld.

Het kerstdiner waarmee ze op de late middag begonnen waren was heerlijk en Emily was verwonderd dat Jeroens zus alles zelf had bereid. Daar moest ze enkele dagen voor in de keuken hebben gestaan, maar ze scheen dat geen probleem te vinden.

Het appartement van zijn zus was behoorlijk groot en omdat zowel Jeroen als zijn ouders slechts een kleinere woonkamer en keuken tot hun beschikking hadden, werden feestdagen meestal bij zijn zus gevierd. Het uitzicht over de gehele stad op het balkon op één van de bovenste verdiepingen van het appartementencomplex was adembenemend en het uitzicht dat Emily vanaf haar ruime balkon had, viel daarbij in het niets. Het appartement dat Jeroens zus bezat, was iets waar Emily alleen maar van kon dromen en wat ze – zelfs met Jeroen – nooit in haar leven zou kunnen kopen.

Na het dessert liep Emily naar de badkamer om naar het toilet te gaan. De zus van Jeroen had duidelijk een dure smaak, want het hele huis, dus ook de badkamer, was prachtig afgewerkt. In de grote badkamer bevond zich niet alleen het toilet, maar ook een groot bad, een glazen inloofdouche en een dubbele wastafel. Er hing een grote spiegel boven de wastafels, maar Emily vroeg zich af wat Jeroens alleenstaande zus met zo'n groot appartement en een uitgebreide badkamer moest.

Terwijl Emily haar handen waste, zag ze in een hoekje achter een stevige plastic beker een doosje liggen. Nieuwsgierig kwam ze wat dichterbij om te kijken wat er in het doosje zat. Op het moment dat Emily kon zien dat het een zwangerschapstest was, voelde ze iets in zich wat ze niet kon omschrijven en realiseerde ze zich dat het ook voor haar tijd was om een test te gaan kopen.

Hoewel Lara eerst uit had gekeken naar de rustige werkdag, omdat er maar weinig klanten zouden komen met Kerstmis, was haar mening na het grootste deel van haar werkdag compleet veranderd.

De rust in de winkel was gezellig geweest tijdens de eerste uren, maar na een tijdje was Lara blij met de aanspraak die ze kreeg van nieuwe klanten in de winkel. De meeste klanten die langskwamen, verlieten echter snel weer de winkel omdat ze enkel langskwamen voor wat vergeten boodschappen. Tussen het helpen van de klanten door kletste Lara wat met haar collega's, maar na een tijdje was iedereen met elkaar

uitgepraat. Lara begon met het opruimen van enkele spullen die al een tijdje achter de balie stonden en daar niet thuishoorden.

Tijdens haar pauzes zat ze alleen in de personeelskantine, omdat vanwege het weinige personeel die dag niemand tegelijk pauze mocht gaan houden. Ze keek op haar mobiel en checkte de updates van haar vrienden, maar kwam alleen maar foto's in kerstsfeer tegen van gelukkige families, verliefde stellen en opgetutte kinderen. Lara was teleurgesteld, want niet alleen had ze zelf geen partner, ook had ze geen gelukkige familie, want als ze bij haar familie was, had Lara continu het idee dat ze zich beter moest voordoen dan ze was. Lara's familie had hoge verwachtingen van haar, maar Lara wist nog niet of ze die ooit wilde en zou kunnen waarmaken.

Lara dacht aan de klanten die ze die dag aan de kassa had gehad. De meeste mensen waren netjes gekleed voor de kerstdagen, iedereen was vrolijk en gemoedelijk en iedereen leek gelukkig te zijn. Bovendien was iedereen samen, terwijl Lara helemaal alleen was. De meiden met wie ze ging stappen kon ze niet echt vriendinnen noemen, en hoewel ze het goed kon vinden met de meeste van haar collega's, zouden ook zij nooit vriendinnen van haar worden.

Alleen in de kantine realiseerde Lara zich dat ze geen echte vriendinnen had, geen relatie, geen serieuze baan, geen fatsoenlijke woning en dat er niemand – vooral haar familie niet – trots op haar was. Lara leidde een prima leventje, maar ze wist dat ze dit niet nog jarenlang vol kon houden. Het zou tijd worden om volwassen te worden. Het probleem was alleen dat Lara geen idee had hoe ze dit aan moest pakken en dat ze al helemaal geen idee had waar ze mee moest beginnen.

Emily had haar auto geparkeerd op haar eigen parkeerplaats bij het appartementencomplex. Omdat zowel Jeroen als zij de volgende dag nog vrij zou zijn en Jeroen met zijn eigen auto naar haar toe was gekomen, was hij met Emily mee terug naar huis gegaan om daar de komende nacht nog te blijven slapen. Emily had hem in haar apparte-

ment binnen gelaten en was zelf terug naar buiten gegaan met het excuus dat ze nog wat boodschappen voor het ontbijt moest halen. Hoewel ze genoeg te eten in huis had voor de volgende dag, besloot ze om toch wat brood mee te nemen uit de supermarkt om niet met lege handen terug thuis aan te komen.

Ze was blij dat de supermarkt die bij haar op de hoek zat op feestdagen regelmatig de gehele dag geopend was. Zoals ze wel had verwacht, was het niet druk in de supermarkt. Snel liep ze naar de bakkerijafdeling voor een brood en enkele afbakbroodjes om de volgende ochtend mee te ontbijten.

Nadat ze bij de kassa haar weinige boodschappen af had gerekend bij een caissière die er duidelijk niet blij mee was dat ze vandaag moest werken, liep ze naar de balie van de klantenservice waarvan ze wist dat daar enkele geneesmiddelen en ook zwangerschapstesten verkocht werden.

‘Goedenavond.’ De vrouw achter de balie glimlachte naar haar.

‘Hallo.’ Emily keek haar aan en zag op haar naambordje dat de vrouw Lara heette. ‘Mag ik een zwangerschapstest?’

‘Natuurlijk.’ Lara draaide zich om. ‘Wilt u een enkele of een dubbele verpakking?’

‘Ehh... doe maar een dubbele.’ Emily bedacht dat ze dan een tweede keer kon testen als ze de uitslag van de eerste test niet zou geloven.

Lara scande het artikel en legde het voor Emily op de balie weg. ‘Alstublieft. Was dat het?’

‘Ja.’ Emily knikte snel en haalde haar pinpas uit haar jaszak. Nog voor dat ze gepind had, was de zwangerschapstest al in haar boodschappentas verdwenen. Hoewel Emily niet verwachtte dat haar ouders of andere bekenden van haar ook toevallig op dit moment in de supermarkt zouden staan, wilde ze niet het risico lopen dat iemand die ze kende zou zien dat ze een zwangerschapstest had gekocht.

‘Fijne avond nog.’ Lara glimlachte beleefd naar Emily toen ze haar de kassabon overhandigde.

‘Hetzelfde.’ mompelde Emily, terwijl ze zo snel mogelijk haar pinpas en bonnetje in haar jaszak frommelde en alleen maar naar huis toe wilde om de test te kunnen doen. Hoewel Emily er tot vanmiddag nog nooit aan had gedacht hoe het zou zijn om zwanger te zijn, had ze sterk het gevoel dat de test positief zou zijn.

Lars was tot een uur of zes bij Fleur gebleven en ze was blij geweest met zijn gezelschap. Hoewel ze elkaar niet vaak zagen, was het altijd vertrouwd als ze wel bij elkaar waren. Lars was maar twee jaar ouder dan Fleur en door de scheiding van hun ouders tijdens hun jeugd, hadden ze een goede band, zowel met elkaar als met Niels. Fleur had die middag Patricks spullen alleen pas uit de slaapkamer verbannen, zodat ze komende nacht in elk geval rustig kon slapen, zonder dat ze door zijn spullen aan hem herinnerd zou worden. Fleur wist dat ze toch wel aan hem herinnerd zou worden door de lege, koude plaats naast haar op het bed, maar hoopte dat ze daar geen last van zou hebben.

Nadat Lars was vertrokken had Fleur een kop soep voor zichzelf gemaakt, omdat ze geen zin had om voor zichzelf te koken. Bovendien had ze bij haar vader die middag zo uitgebreid geluncht dat ze nog bijna geen honger had.

Fleur had nog geen plannen voor die avond, maar omdat ze nergens zin in had, besloot ze om een film te gaan kijken om de tijd te doden.

Toen de telefoon in de woonkamer ging, was Fleur verbaasd. Er waren maar weinig mensen die dat nummer hadden en ze verwachtte niet dat iemand haar met Kerstmis zou bellen. Op het display stond een onbekend nummer en Fleur nam de beslissing om wel de telefoon op te nemen.

Tien minuten later zat Fleur nog met de telefoon in haar hand op de bank en de laptop stond op haar schoot geopend op een nieuwspagina op het internet. Het nummer van Patricks ouders stond in de huis-telefoon en Fleur wist dat ze hen moest bellen.

‘Hallo?’ hoorde ze Patricks moeder verbaasd zeggen.

‘Met Fleur.’

‘Hoi Fleur. Hoe was je Kerstmis?’ Zijn moeder klonk vrolijk.

‘Er is iets met Patrick aan de hand.’ Fleur besloot om kort en duidelijk te zijn. Ze mocht Patricks ouders heel graag, maar wilde op dit moment niets met Patrick of zijn familie te maken hebben.

‘Wat bedoel je?’ Nu klonk ze verbaasd.

‘Hij zit niet in Londen.’ Ze stopte even. ‘Hij was bij een andere vrouw.’

‘Fleur... Meen je dat?’

‘Ja. Ze hebben samen een auto-ongeluk gehad en liggen nu in het ziekenhuis. Ik weet niet wat hij heeft of hoe het met hem is, maar hij is niet in levensgevaar. Het staat ook op het nieuws. Hij ligt in Den Bosch. Ik had zijn spullen al voor hem ingepakt, dus als jullie willen dan kunnen jullie die komen halen voor je naar hem toe gaat.’ Fleur vond het moeilijk. Ze wist dat ze nog van Patrick hield, maar toch was ze ontzettend boos op hem en zou ze nooit meer normaal tegen hem kunnen doen. Ze wilde nu graag bij hem zijn om hem te steunen, maar ze wilde het voor zichzelf niet moeilijker maken dan ze het al vond.

‘In Den Bosch? Wat moet hij daar nou?’

‘Geen idee, misschien woont zij daar wel. Ik ben net gebeld door de politie, maar ik wil niets meer met hem te maken hebben.’

‘Hoe weet je zeker dat hij het is? Hij zit toch in Londen?’

‘Nee, hij zit niet in Londen. Hij heeft zijn paspoort hier laten liggen.’

Het was stil aan de andere kant van de lijn.

‘Ik zie het wel als jullie langskomen.’ zei Fleur. ‘Ik ben de hele avond thuis.’ Omdat Patricks moeder niets meer zei, verbrak Fleur de verbinding en gooide ze de telefoon aan de kant. Het was tijd voor een grappige film – zonder romantiek – waar Fleur weer wat vrolijker van zou worden.

Na het dessert was Danique haar schoonzussen gaan helpen met het opruimen van alle spullen. Terwijl de andere mannen ook hielpen met opruimen, was Bjorn in de bank gaan zitten en had hij de televisie

aangezet op een sportzender. Zijn ouders waren gewend dat Bjorn niets deed, want vroeger was hij ook zo verwend geweest. Zijn oudste zus echter was het er niet mee eens.

‘Bjorn, kom ook eens helpen.’ Ze pakte de laatste borden van de eettafel en keek naar Bjorn.

‘Waarom?’ merkte hij op. ‘Dat doen jullie toch? Ik loop toch alleen maar in de weg.’

‘Dan zou je nog wel kunnen vragen of je kunt helpen?’ vond zijn zus.

‘Waarom zou ik?’

Zijn zus zuchtte. ‘Jemig, ik had verwacht dat jij onderhand wel volwassen zou zijn, maar je bent nog net zo lui als vroeger.’

Danique had hen horen praten. Bjorns zus had gelijk. Het afgelopen half jaar had Danique haar best gedaan om Bjorn wat actiever te maken, maar dat was haar niet gelukt. Daarentegen deed Danique alles om Bjorn zijn zin te geven. De keren dat Bjorn een huishoudelijk klusje had gedaan het afgelopen jaar waren op één hand te tellen, net als het aantal keren dat hij voor een fatsoenlijke maaltijd – dus geen opwarmmaaltijd of afhaalchinees – had gezorgd.

Nadat Bjorns zus dat gezegd had, wist Danique dat ze hem niet zou kunnen veranderen. Niet alleen was Bjorn lui, ook toonde hij weinig interesse in Danique – behalve in bed, maar ook daar dacht hij eerder aan zichzelf dan aan haar. Slechts een enkele keer vroeg hij hoe het op haar werk was geweest als ze ’s avonds zaten te eten, maar meestal was hij vooral aan het vertellen over zijn eigen werkdag – als hij tenminste iets zei. Danique dacht altijd dat Bjorn niet begreep wat voor werk ze deed en daar had ze gelijk in, maar waar Danique altijd dacht dat onbegrip hem ervan weerhield om haar te vragen hoe het op haar werk was, was de ware reden waarschijnlijk dat hij er gewoonweg geen interesse in had. Danique kon zich voorstellen dat hij met zijn fulltime baan als timmerman niets begreep van de projecten die zij leidde in de ICT-sector, maar ze had graag gehad dat hij wat meer interesse zou tonen.

Zijn werkdagen konden haar ook weinig schelen, maar toch vroeg ze dagelijks hoe zijn werk was geweest.

Danique realiseerde zich dat ze wel om Bjorn gaf, maar dat ze er niet aan moest denken om de rest van haar leven met zo'n man door te brengen. Ze was zelf het tegenovergestelde van Bjorn. Hij was introvert, zij was extravert. Hij hing het liefst op de bank televisie te kijken, terwijl zij regelmatig ging sporten of andere activiteiten ondernam, en als ze thuis was deed ze het huishouden. Ook had Danique altijd veel gereisd voor ze Bjorn leerde kennen – ze had met vriendinnen of alleen verschillende stedentrips gemaakt en Danique herinnerde zich dat ze tijdens haar studie met twee vriendin met de trein naar het vliegveld was gereisd en pas daar een ticket hadden gekocht. Spontaan, avontuurlijk en gezellig, zo wilde Danique dat haar vriend ook zou zijn. Ook al had ze een half jaar geleden besloten dat ze toe was aan samenwonen en niet meer jaarlijks enkele verre reizen wilde maken, toch miste ze dat nu. Ze was volwassen, al vele jaren, maar dat mocht haar er niet meer van weerhouden om haar avonturen te laten stoppen.

Het waren de langste minuten van Emily's leven geweest. Terwijl Jeroen rustig op de bank televisie zat te kijken in de woonkamer, wachtend op Emily, zat Emily op het krukje in haar badkamer gespannen te wachten op de uitslag van de test. Omdat ze drie minuten moest wachten op het resultaat en ze niet gespannen naar de test wilde zitten staren, had ze de test weggelegd op een plaats die ze vanaf haar krukje niet kon zien. De tijd hield ze bij met de stopwatch op haar mobiel.

Na drie minuten haalde Emily diep adem voor dat ze opstond en de test oppakte. Hoewel ze de gebruiksaanwijzing al zeker vijf keer gelezen had, deed ze dat voor de zekerheid nog een keer toen ze het resultaat van de test zag. Ze wist ook dat haar vreemde voorgevoel toen ze de test bij Jeroens zus in de badkamer had zien liggen, niet voor niets was geweest.

Emily wist niet wat Jeroen er van zou vinden, maar ze was altijd eerlijk en verwachtte dat anderen dat ook tegen haar waren, dus besloot

ze om het hem meteen te vertellen. Als ze niets zou zeggen, zou hij toch doorhebben dat er iets aan de hand was.

Ze gooide de test in de prullenbak en liep terug naar de woonkamer. Toen ze de deur opende van de woonkamer zag ze haar vriend op de bank hangen, terwijl hij televisie keek.

Jeroen zag haar binnenkomen en zette meteen het geluid van de televisie zachter. 'Hé, gaat het wel?'

Nog voordat Emily dacht dat ze iets had laten merken, zag hij al dat er iets met haar aan de hand was.

'Ik denk dat we even met elkaar moeten praten.' Zenuwachtig liep Emily naar de bank toe en ging naast hem zitten.

Hij keek haar verbaasd aan. 'Waarover?'

'Ehh... ik denk dat ik zwanger ben.' Emily had geen zin om er omheen te draaien.

'Wat?' Jeroen keek haar geschrokken, maar ook boos aan.

Voor dat Emily iets kon zeggen, ging Jeroen zelf verder en begon te schelden.

'Verdomme, hoe kun je? Ik wil geen kinderen. Nooit. Hoe durf je?' Hij was woedend en was opgestaan om haar van boven aan te kunnen kijken.

De rest van Jeroens scheldtirade ging aan Emily voorbij. Ze was stomverbaasd door zijn extreme reactie. Hoewel ze van tevoren al het idee had gehad dat hij er niet blij mee zou zijn, had ze deze buitensporige reactie niet verwacht.

Voor Emily was het meteen over. Wat hij ook over haar zwangerschap dacht, of ze wel echt zwanger zou zijn van hem, het maakte haar allemaal niet meer uit. Door zijn onredelijke antwoord had ze meteen besloten dat ze helemaal klaar was met hem. Ze wilde niets meer met hem te maken hebben.

'Nou?' Jeroen keek haar kwaad aan. 'Zeg jij het maar.'

'Wat?' Emily had niets meer gehoord van wat Jeroen haar vertelde, dus ze had geen idee waar zijn vraag over ging.

‘Ik of de baby? Voor wie kies je?’

Emily keek hem aan. ‘Ik kies niet meer voor jou. Nooit meer.’

‘Prima.’ Jeroen keek haar aan met een woedende blik in zijn ogen. ‘Dan wil ik niets meer met jou of met die baby te maken hebben. Nooit. Ik wil niets van dat kind weten.’

Voor Emily het door had, was Jeroen opgestaan en maakte hij aanstalten om te vertrekken. Nog even bleef hij in de deuropening van de woonkamer staan en keek naar Emily. ‘Je kiest nu voor mij, of je kiest nooit meer voor mij.’

‘Nooit meer.’

Jeroen gooidde de deur tussen de woonkamer en de hal dicht en slechts enkele seconden later hoorde Emily hoe ook de voordeur van haar appartement dichtgesmeten werd.

Britt had geen plannen voor Tweede Kerstdag, maar zou de volgende dag, zondag, moeten werken in de kledingwinkel. Zaterdagmiddag nadat ze zelf geluncht had, was ze begonnen met het schoonmaken van haar woning. Britt had het huis vlak na de scheiding gekocht. Het huis waarin ze met haar ex woonde werd gelukkig met enkele tienduizenden euro's overwaarde verkocht en ook kreeg ze van haar ouders een gift, zodat ze haar eigen woning kon kopen. Dankzij de financiële buffer die ze met haar ex had opgebouwd, was het voor hen beiden mogelijk geweest om een eigen koophuis aan te schaffen. Hoewel de kinderen zowel bij Britt als bij Mark woonden, ontving Britt alimentatie voor ze, omdat zij degene was die meestal de kleding en activiteiten voor de kinderen betaalde. Soms vond ze het jammer dat Mark en zij gescheiden waren, maar als ze dacht aan hoe het enkele jaren geleden was vlak voor ze besloten hadden te gaan scheiden, wist ze dat het een goede beslissing was geweest. Britt was blij dat ze zonder erge ruzies uit elkaar waren gegaan en dat ze samen voor hun kinderen zorgden. Ze overlegden over alle belangrijke beslissingen die invloed hadden op de kinderen en vierden de verjaardagen van de kinderen nog steeds samen.

Britt had de hele middag genoten van de rust – ook al miste ze haar kinderen. Steeds vaker vond ze dat ze wat voor zichzelf moest gaan doen. Ze had genoeg zaterdagavonden waarop ze alleen thuis zat, maar net als op de donderdagavonden en vrijdagochtenden die ze voor zichzelf had, bracht ze haar tijd vooral door met het huishouden, zodat ze alle tijd kon doorbrengen met de kinderen als die bij haar waren.

Het was half acht geweest toen Britt een berichtje van haar ex ontving waarin stond dat de kinderen zo naar bed moesten en dat hij ze zou laten bellen als ze klaar waren om naar bed te gaan.

Britt was op de bank gaan zitten en had de televisie aangezet op een kerstfilm die ze al kende, terwijl ze wachtte tot haar ex zou bellen. Tegen acht uur ging eindelijk haar telefoon.

‘Met Britt.’

‘Hoi mama.’ hoorde ze Nina zeggen.

‘Hallo lieverd.’ zei Britt. ‘Was het leuk bij opa en oma vandaag?’

‘Ja, en we hebben geen cadeautjes gehad.’

Britt lachte. ‘Je hebt de afgelopen tijd al genoeg cadeautjes gehad. Vond Gijs het ook leuk?’

‘Ja, maar die slaapt nu al.’

‘Dat dacht ik al.’ zei Britt.

‘Morgen gaan we naar de andere opa en oma.’ zei Nina.

‘Heb je daar zin in?’ wilde Britt weten.

‘Ja. En we gaan een keer naar de boerderij deze week.’

‘Dat is leuk.’ vond Britt. ‘Ga je nu lekker slapen, lieverd? Doe maar de groetjes aan Gijs als die morgen wakker wordt.’

‘Oké. Slaap lekker, mama.’

‘Slaap lekker, lieverd.’ Britt wachtte even tot haar dochter de verbinding verbroken had.

Ze liet zich achterover op de bank zitten en dacht aan haar kinderen. Hoewel ze het fijn vond dat haar kinderen het naar hun zin hadden bij hun vader, vond ze het jammer dat ze hun moeder niet misten. Britts ex was na hun scheiding verder gegaan met zijn leven. Hij

had een nieuwe vriendin gevonden waar hij gelukkig mee was, dus hij was niet alleen als de kinderen niet bij hem waren. Britt dacht aan de tijd dat ze nog gelukkig was met Mark en realiseerde zich dat ze – ondanks dat ze het niet snel zou toegeven – het miste om iemand te hebben om alles mee te delen. Ze wist dat ze wat meer tijd voor zichzelf moest nemen, zeker als de kinderen niet thuis waren.

Britt was iemand die graag thuis zat, maar op dit moment had ze geen zin om de avond alleen thuis door te brengen. Ze pakte wat geld en trok snel haar jas aan. Het centrum van de stad lag op ongeveer tien minuten loopafstand. Britt liep dat stuk wel vaker, omdat ze af en toe te voet naar haar werk toe ging. Veel restaurants aan het plein waren gesloten omdat het Kerstmis was, daarom liep Britt door naar de uitgaansstraat. In één van de kroegen zag ze licht branden, en Britt was verbaasd toen ze de kroeg binnenliep en zag dat er geen klanten zaten. Achter de bar zat een barman, die niet veel jonger kon zijn dan zijzelf, die op zijn mobiele telefoon zat te kijken. Ook hij keek verbaasd toen zijn eerste klant van die avond de kroeg in zag komen.

‘Goedenavond.’ groette hij vriendelijk.

‘Hoi.’ Britt ging zitten op de barkruk, zo ver mogelijk van de ingang vandaan. ‘Mag ik iets drinken?’

‘Wat voor iets?’

‘Maakt niet uit.’ Britt keek hem aan. ‘Iets fris.’

‘Cola, sinas...?’

‘Doe maar cola.’

‘Alsjeblieft.’ De barman reikte haar het drinken aan.

‘Bedankt.’ Britt keek hem aan. ‘Is het hier altijd zo rustig?’

Hij glimlachte. ‘Meestal is het wat drukker op zaterdagavond, maar ik verwacht dat er later vanavond nog wel meer klanten komen.’

Danique was er helemaal klaar mee. Ze dacht het al zeker te weten toen ze bij zijn ouders vertrokken, maar toen Danique zag dat Bjorn bij aankomst thuis meteen weer op de bank ging zitten en de afstandsbediening pakte om de televisie aan te zetten, was ze helemaal overtuigd.

Hij keek niet meer op en daarom liep Danique zonder iets te zeggen naar boven toe.

In de logeerkamer pakte ze een weekendtas die ze vulde met enkele kledingsetjes en wat andere spullen die ze de komende dagen nodig zou hebben. Danique was van plan om de komende dagen in een hotel door te brengen, omdat ze niet bij Bjorn kon blijven.

Terug beneden zette ze de weekendtas in de hal weg. Ze trok haar winterjas aan en opende de deur tussen de woonkamer en de hal. Bjorn keek niet eens op.

'Ik ga weg.' Danique bleef in de deuropening staan.

'Tot straks.' Bjorn bleef naar het televisiescherm kijken.

'Ik kom niet terug.'

Nu draaide Bjorn zijn hoofd naar Danique toe. 'Wat ga je doen?'

'Ik ga naar een hotel.'

Bjorn stond op en liep naar Danique toe. 'Waarom?'

'Omdat dit zo niet verder kan. Wij samen, dat gaat niet.'

Bjorn keek verbaasd. 'Waarom kom je daar nu mee? Je hebt de afgelopen twee dagen tegen iedereen gezegd dat alles goed gaat tussen ons.'

'Omdat het Kerstmis was.' Danique keek hem aan. 'Het gaat niet tussen ons. Ik doe alles, jij doet niets. Ik wil alles, jij wilt niets. Het is over.'

'Meen je dat?' Bjorn liep dichterbij haar toe.

'Ja.' Danique deed een paar stappen naar achteren en maakte alvast de voordeur open.

'Dus het is over?' vroeg Bjorn.

'Tenzij jij verandert.'

'Ik verander niet.' Bjorn keek haar boos aan. 'Je moet me accepteren zoals ik ben. Verdomme, hoe kun je me dit aandoen?' Hij duwde Danique naar achteren toe. 'Ik haat je. En ik wil je hier nooit meer zien!' Hij gaf Danique nog een duw waardoor ze buiten terecht kwam en toen gooide hij de voordeur dicht. Danique stond buiten. Haar winterjas

had ze aan, maar de weekendtas die ze had ingepakt stond nog onder de kapstok. Danique belde aan en voelde ondertussen in haar jaszak waar gelukkig haar huissleutel nog in zat. Danique draaide de deur van het slot, maar toen ze de voordeur een stukje opendeed werd deze verder tegengehouden door het kettingslot dat Bjorn er op had gedaan.

'Bjorn!' Ze bonsde op de deur. 'Doe eens open! Mijn spullen staan nog binnen!'

'Dat had je eerder moeten bedenken.' merkte Bjorn op.

Ze kon hem goed horen praten want de voordeur stond nog steeds een stukje open.

'Bjorn!' Danique voelde in haar broekzak haar mobiel en pinpas zitten. Haar autosleutel had ze ook niet bij zich.

'Nee! Je wilde weg en dat is je gelukt! Je komt hier niet meer binnen!'

Danique hoorde dat de deur tussen de hal en de woonkamer gesloten werd. Ze belde nog een paar keer aan en bonsde op de deur, maar Bjorn liet niets meer van zich horen.

Danique kende hem langer dan vandaag en verwachtte niet dat bij nog iets van zich zou laten horen of dat ze binnen zou mogen.

Danique dacht na. Het zou een kwartiertje lopen zijn naar het centrum waar ze wist dat er een hotel zat, en waarschijnlijk zou het langer duren voor er een taxi was. Omdat het koud was buiten besloot Danique om te voet naar het centrum te gaan.

Ze kwam er te weinig, in het centrum. Ze had geen vriendinnen met wie ze een drankje kon gaan doen in de kroeg en nam te weinig tijd om eens lekker te gaan winkelen.

In het centrum was het rustig en voor dat Danique bij het hotel zou komen, was de kortste weg om door de uitgaansstraat te lopen.

Tot haar verbazing was het daar rustig, maar toen ze zag dat er een kroeg open was, liep ze daar naar binnen toe omdat ze er niet aan moest denken om de rest van de avond alleen op een hotelkamer door te brengen.

Toen Patricks moeder voor de deur stond om wat spullen van haar zoon te halen, herhaalde ze dat ze niet op de hoogte was van een andere vriendin van haar zoon en liet ze merken dat ze Fleur echt graag mocht. Toch wilde ze nu graag naar haar zoon toe. Fleur wist dat de vrouw op dit moment niet boos kon zijn op haar zoon en ze kon haar daar geen ongelijk in geven. Toen Patricks moeder vertrokken was met een weekendtas vol spullen van Patrick – inclusief Fleurs verlovingsring, zijn paspoort en alles uit de badkamer wat van hem was – voelde Fleur zich eenzaam. Haar relatie was over, hoewel haar ex-verloofde daar nog niet van op de hoogte was, maar Fleur had geen zin om hem dat te laten weten en ze wist zeker dat zijn moeder het bericht door zou geven. Ook wist ze dat die ontzettend boos op Patrick zou zijn als hij weer wat beter was en dat verdiende hij absoluut.

Fleur kon haar aandacht niet bij de film houden, want alles wat ze in de huiskamer zag, deed haar aan hem denken. Zelfs bij haar eigen spullen herinnerde Fleur zich dat Patrick ze ooit vast had gehad of op had geruimd, maar Fleur weigerde om haar eigen spullen nu te verplaatsen.

Ze had zin om weg te gaan, maar had geen idee waar naartoe. Ze herinnerde zich dat Lars had aangegeven dat hij regelmatig naar de kroeg ging en omdat Fleur geen zin had om de laatste avond van Kerstmis alleen thuis op de bank door te brengen, besloot ze om naar de stad te gaan.

Het was even geleden dat Fleur daar was uitgegaan en ze wist ook niet of ze er deze avond wel zin in had.

Eenmaal in de uitgaansstraat aangekomen was het donker in de meeste gelegenheden. Er was één kroeg die helemaal vol stond met jongeren van amper achttien, maar de rest van de straat leek verlaten. Slechts bij één andere kroeg zag Fleur licht branden binnen. Ze wist niet meer over welke kroegen Lars en Patrick het gisteravond hadden gehad en ze kon zich niet herinneren of ze zelf ooit in die kroeg was geweest.

Fleur keek wat verbaasd toen ze de deur van de kroeg opende, want er zat slechts één vrouw aan de bar. Aan een tafeltje vlak bij de bar zat een andere vrouw en behalve een barkeeper was er niemand aanwezig. Omdat het bijna de enige kroeg was die open was die avond had Fleur verwacht dat het er veel drukker zou zijn, maar nu ze het aantal bezoekers zag, begreep ze ook dat de overige kroegen hadden besloten om dicht te blijven.

‘Goedenavond.’ De barkeeper keek haar aan. De twee vrouwen keken allebei even op, maar reageerden niet op haar.

‘Hallo.’ Fleur glimlachte vriendelijk. ‘Mag ik een cocktail, of iets anders met alcohol?’ Ze trok haar winterjas uit en twee plaatsen naast de andere vrouw op een kruk zitten. Haar jas legde ze over de kruk naast zich weg en haar tas zette ze er bovenop.

‘Natuurlijk.’ De man keek haar aan. ‘Iets met vruchten en rum?’

‘Klinkt heerlijk.’ Fleur pakte haar portemonnee uit haar tas en legde alvast wat briefgeld voor de barman weg.

‘Alsjeblieft.’ De barkeeper zette een glas voor haar weg met daarin een prachtige oranje met rode vloeistof.

‘Bedankt.’ Fleur overhandigde hem het geld. ‘Hou het wisselgeld maar.’

De barman glimlachte. ‘Dankjewel.’

Emily was alleen achtergebleven in haar kille appartement. Hoewel ze tijdens hun relatie Jeroen altijd een goede man had gevonden, was die mening in één klap weg nadat ze hoorde hoe hij over een baby dacht. Hoewel het nog nooit besproken was in de vijf maanden die ze bij elkaar waren geweest, had Emily niet verwacht dat hij zo heftig zou reageren. Ze kon zich voorstellen dat hij niet blij was met het nieuws, maar ze vond het onacceptabel dat hij haar liet kiezen tussen hem en een ongeboren baby zonder er over na te denken en Emily merkte na zijn vertrek dat ze opgelucht was dat ze van hem af was. Ze had geen spullen van zichzelf bij hem liggen en bovendien woonde hij niet in

de buurt, waardoor de kans dat ze hem nog eens zou tegenkomen niet groot was.

Wel voelde Emily zich alleen nadat Jeroen was vertrokken. Het was Tweede Kerstdag, en de volgende dag was het zondag. Emily hoefde pas maandag weer te werken en had nu geen plannen voor de rest van het weekend. Normaal gesproken kon ze genieten van de rust, maar nu had ze zin om naar buiten toe te gaan. Ze kon zich niet herinneren dat ze de afgelopen jaren in het uitgaanscentrum was geweest, maar vanavond had Emily zin om er naar toe te gaan. Ook al zou ze niet kunnen drinken en moest ze alleen naar een kroeg, ze wilde gaan.

Het was donker in de uitgaansstraat toen Emily daar liep. De enige verlichting kwam van enkele lantaarnpalen en de meeste cafés waren duidelijk gesloten. Emily stopte voor de kroeg, waar ze jaren geleden wel eens naartoe ging als ze uitging. De kroeg was open, want er brandde licht binnen, maar Emily zag vanaf buiten slechts twee vrouwen aan de bar zitten en een man achter de bar staan. Toch liep Emily naar binnen toe, omdat ze geen zin had om de rest van de avond alleen door te brengen en ze het gezelschap van drie andere personen wel kon waarderen.

De man achter de bar keek op toen Emily binnenkwam.

Tot Emily's verbazing stond de muziek in het café slechts zachtjes aan, wat ze niet gewend was.

Ook de twee vrouwen aan de bar keken op toen Emily binnenkwam, en achter hen zag Emily nog een vrouw op een barkruk aan een statafel zitten. Niemand zei iets en Emily betwijfelde of deze personen haar humeur op konden vrolijken vanavond.

'Goedenavond.' groette de barman.

'Hallo.' Emily zette haar tas op de bar en ging zelf op een barkruk vlak bij de vrouwen zitten. 'Mag ik iets sterks?' Ze keek de barman aan. 'Zonder alcohol.'

'Iets sterks zonder alcohol?' Hij keek even verbaasd en dacht na. 'Ehh... wil je een energiedrank of een alcoholvrije witte wijn?'

‘Doe die wijn maar.’ Emily pakte haar portemonnee uit haar tas om te betalen.

De barman had een wijntje voor haar ingeschonken en zette dat voor haar neer. Zwijgend nam hij van Emily het geld aan. Emily keek nog even rond, maar ook de overige vrouwen schenen geen zin te hebben in een gesprek, dus Emily ging er vanuit dat ze hier kon genieten van de rust en van haar wijntje.

Voor Lara had de werkdag veel te lang geduurd. Hoewel ze enigszins uit had kunnen slapen, was de werkdag slopend geweest. Niet alleen had ze de hele dag vrolijke mensen moeten helpen, ook had ze ontzettend veel honger toen ze er eenmaal thuis pas achterkwam dat ze vrij weinig eten in huis had en ze als avondeten alleen maar wat oud brood zonder beleg kon eten.

Lara had nog geen plannen voor de volgende dag. Ze wist dat alle winkels in de stad open waren, maar haar salaris dat ze enkele dagen geleden had ontvangen, mocht ze van zichzelf niet uitgeven, omdat ze anders haar huur voor de volgende maand – alweer – niet meer kon betalen. Lara was haar ouders vorige maand erg dankbaar geweest dat ze de huur hadden voorgeschoten, maar Lara had het hen nog niet terug kunnen betalen. Nu haar ouders tijdens het kerstdiner duidelijk hadden laten merken dat er volgens hen wat moest veranderen in Lara’s leven, wilde Lara hen niet nogmaals met haar geldproblemen lastigvallen.

Lara vroeg zich af wat ze de volgende dag kon gaan doen zonder veel geld uit te geven, en ze wist dat ze nog naar de supermarkt moest om boodschappen te doen. Hoewel ze zelf de hele week in een supermarkt had gewerkt, had ze geen moment aan haar eigen voedselvoorraad gedacht. Lara zag al snel dat er vanavond enkele kerstfilms op televisie zouden komen en ging op zoek naar haar afstandsbediening, waarvan ze zich voor de zoveelste keer niet kon herinneren waar ze deze had weggelegd.

Uiteindelijk vond ze in haar nachtkastje niet alleen de afstandsbediening, maar ook een verloren briefje van tien euro dat ze meteen uit

wilde gaan geven. Ze had weinig zin in de kerstfilms over gelukkige relaties en fijne families die trots waren op elkaar en besloot daarom om naar haar stamkroeg te gaan. Ze wist dat deze vanavond open was, want ze had er met haar vriendinnen naar toe willen gaan, maar die hadden allemaal andere verplichtingen op de avond van Tweede Kerstdag.

Lara merkte niet dat het rustig was in de uitgaansstraat. Ze had een hekel aan de kou – ook al vroor het nog niet – en wilde zo snel mogelijk naar binnen in haar stamkroeg.

Tot haar grote verbazing toen ze de kroeg binnenkwam, was de muziek gedempt en werd ze afwachtend aangekeken door elk van de vier aanwezige vrouwen. De man achter de bar echter was een bekende voor Lara, dus gooide ze haar jas over een barkruk en ging erop zitten. ‘Hé Bas.’ groette ze. ‘Mag ik een wijntje?’

‘Maar natuurlijk.’ Bas schonk het wijntje voor haar in.

‘Hier.’ Lara gaf hem het enige briefgeld dat ze nog bezat. ‘Hoeveel wijntjes kan ik hier vanavond van drinken?’

Bas grijnsde. ‘Genoeg.’ Hij pakte zijn biertje vast en stootte met zijn glas tegen dat van Lara. ‘Proost.’

Lara lachte. ‘Op een leuke avond.’

Hij knikte en nam een slok bier.

Britt had verbaasd opgekeken toen ze de vrouw van de supermarkt de kroeg in zag komen. De andere vrouwen waren nog steeds stil. Ze had de vrouw van de supermarkt wel herkend, want ze kwam er vaker om wat boodschappen te doen. Ze had alleen niet verwacht dat ze deze jongedame in een bijna lege kroeg op Tweede Kerstdag ’s avonds tegen zou komen. Bovendien leek ze hier in de kroeg niet zo jong als Britt dacht dat ze was.

Britt draaide zich even om en keek naar de vrouw die na haar binnen was gekomen. Ze zat nog steeds aan een statafel en was druk bezig met haar mobiel. De vrouw naast Britt, die daarna binnen was gekomen, zat nog steeds twee barkrukken van Britt vandaan, ook op haar mobiel te kijken. Britt had gehoopt dat ze leuke en gezellige

mensen tegen zou komen, maar in deze kroeg leek de mogelijkheid op een gezellige avond ontzettend klein.

‘Wil iemand nog iets drinken?’ De barman keek rond.

Britt wist inmiddels dat hij Bas heette, want de vrouw die als laatste binnen was gekomen had zijn naam genoemd en het was duidelijk dat ze elkaar kenden.

‘Doe nog maar een keer hetzelfde.’ De vrouw naast Britt keek even op naar de barman toen ze dat zei.

‘Wat drink je?’ Britt keek naar de vrouw.

‘Geen idee, iets sterks.’

Britt keek even naar haar lege glas waar cola in had gezeten, en kon zich de laatste keer dat ze alcohol had gedronken niet meer herinneren. Ze keek op naar de barman. ‘Voor mij ook iets sterks.’

‘Hé, jij was vandaag in de supermarkt.’ De jongedame die in de supermarkt werkte had Britt nu herkend.

Britt knikte, maar reageerde niet op haar. De stem van de jongedame klonk onaardig en Britt besloot om geen aandacht aan haar te besteden. Ze pakte het glas met drank aan van de barman. ‘Bedankt. Zet het maar op de rekening.’

‘Bij mij ook.’ Ook de vrouw naast haar pakte een glas aan.

‘Zijn je kinderen nu bij je ex?’ De jongedame van de supermarkt keek naar Britt.

Britt was verbaasd dat ze daar van wist, maar besloot om beleefd te blijven. ‘Ja.’

‘Lijkt me niet gezellig, kerst vieren zonder je kinderen helemaal alleen.’

‘Wat doe jij hier dan in je eentje?’ De vrouw die achter hen aan een tafeltje zat, was degene die deze opmerking maakte, terwijl ze met een felle blik in haar ogen naar Lara keek.

Zowel Britt als de vrouw naast haar, draaiden zich verbaasd om.

‘Je hebt niet echt een kerstgedachte in je, hè?’ De vrouw aan de sttafel keek naar de supermarktmedewerkster. ‘Doe eens wat aardiger.’

Het leek of de jongedame nog nooit eerder op haar gedrag aan was gesproken, want ze keek ontzettend verbaasd en wist niet meer wat ze moest zeggen. In plaats daarvan dronk ze haar glas in één keer leeg en keek naar Bas. ‘Mag ik er nog één?’

Emily had het gesprek aangehoord, maar wilde zich nergens mee bemoeien en was zo verstandig om zich er buiten te houden. Bovendien was ze van zichzelf altijd al erg rustig en zou ze nooit zomaar iets zeggen in een gesprek tussen personen die ze niet kende. Ook zij had de jongedame uit de supermarkt herkend en herinnerde zich dat ze Lara heette. Na het gesprek tussen de vrouwen wist ze dat ze Lara absoluut niet mocht en telkens als Emily nu rondkeek in het café, ontweek ze Lara’s gezicht.

‘Wil je nog iets drinken?’ Bas had gezien dat Emily haar alcoholvrije wijn op had.

‘Ja, doe er nog maar één.’ Emily vond de wijn prima smaken en wilde nog wel een glas.

‘Welke wijn is dat?’ Lara zag dat Bas een fles wijn pakte die ze nog niet kende.

‘Alcoholvrij.’ Bas schonk een nieuw glas wijn voor Emily in.

Lara keek naar Emily. ‘Jij was vandaag ook in de supermarkt. De test was positief, zo te zien.’

‘Waar bemoei jij je mee?’ snauwde Emily. Ze wist al dat ze Lara niet mocht, maar nu had ze echt een hekel aan haar.

‘Ja, dat vind ik ook.’ De vrouw die aan de statafel zat was opgestaan en liep naar Lara toe. ‘Laat haar met rust.’

‘En jij dan?’ Lara keek haar hooghartig aan.

‘Lara!’ Tot verbazing van alle vrouwen was het Bas die haar naam zo hard riep.

Lara was er van geschrokken en keek naar Bas.

‘Ze hebben gelijk over je.’ Hij keek haar aan. ‘Doe eens aardig. Er is een reden dat jij hier met Kerstmis in je eentje zit.’

‘En zij niet dan?’ merkte Lara op.

‘Nee.’ De vrouw die aan de statafel had gezeten, stond nu tussen Lara en Emily in. ‘Wij zijn met zijn vieren.’ Ze draaide haar gezicht van Lara naar de andere drie vrouwen toe. ‘Komen jullie bij mij zitten?’

De vrouw naast Emily keek even naar Lara, voor ze reageerde. ‘Prima. Graag zelfs. Maar alleen als ik haar dan niet zie.’ Ze had het over Lara.

Emily was al opgestaan en had haar portemonnee gepakt.

‘Dat is niet nodig.’ Bas keek haar aan. ‘Deze krijg je van mij.’

Ze keek hem even verbaasd aan. ‘Dankjewel. Vrolijk kerstfeest.’

Bas glimlachte. ‘Vrolijk kerstfeest.’

Emily pakte haar glas wijn en haar tas en ging aan de statafel zitten, waar de andere drie vrouwen al plaats hadden genomen.

‘Ben je echt zwanger?’ De vrouw die naast Emily aan de bar had gezeten, keek haar nu aan.

‘Volgens de test wel.’ Emily knikte.

De vrouw tegenover haar glimlachte. ‘Gefeliciteerd. Dat is het beste kerstcadeau dat je kunt krijgen.’

Emily keek haar aan. ‘Ook als de vader er niet blij mee is?’

‘Maar ben jij er blij mee?’ wilde de vrouw weten.

‘Dat weet ik nog niet.’ gaf Emily toe.

‘Dan maakt het niet uit wat de vader denkt.’ vond de vrouw. ‘Als jij het wilt, dan is het goed. Ik weet zeker dat je een geweldige moeder wordt. Als je maar van het kind houdt. Ik ben trouwens Britt.’

‘Ik ben Emily.’ Ze keek de vrouw aan.

‘Danique.’ De vrouw naast Emily keek haar aan. ‘Er zijn zoveel alleenstaande moeders tegenwoordig.’

‘En ik ben Fleur.’ Ze keek rond, maar zei verder niets.

‘Heb je kinderen?’ Emily keek naar Britt.

‘Jazeker.’ Britt knikte. ‘Een zoon van drie en een dochter van vijf. Ze zijn geweldig en ik hou ontzettend veel van ze. Ook al ben ik niet meer samen met hun vader.’

‘Wil je vriend geen kinderen?’ wilde de vrouw links van Emily weten.

‘Nee, en als ik het kind houd, dan wil hij niets meer met me te maken hebben.’

‘Dan is hij je niet waard.’ Britt keek haar aan. ‘Mannen...’ Ze zuchtte even.

Emily knikte. ‘Ja, ik denk niet dat ik hem ooit nog zie.’

‘Ik heb het vandaag ook uitgemaakt met mijn vriend.’ De vrouw links van Emily keek naar Emily. ‘En misschien is Tweede Kerstdag geen goede dag om dat te doen, maar hij was zo lui dat ik er helemaal klaar mee was.’

Emily keek naar Fleur, de vierde vrouw van het gezelschap. Hoewel die nog weinig had gezegd, verwachtte Emily dat zij ook wat over haar relatie te vertellen had. Emily had gelijk.

‘Bij ons is het sinds vandaag ook over.’ Fleur nam een slok van haar alcoholische drankje. ‘Mijn verloofde had gezegd dat hij op zakenreis ging, maar hij was zijn paspoort vergeten en nu ligt hij in het ziekenhuis omdat hij een auto-ongeluk gehad heeft, terwijl hij met zijn minnares op weg was.’

De andere drie vrouwen keken haar verbaasd aan.

‘Wauw. Dat is vreselijk.’ Britt had medelijden met haar.

Ze haalde haar schouders op. ‘Gelukkig is het huis van mij en hebben zijn ouders al wat spullen opgehaald. En zijn ouders stonden aan mijn kant.’

‘Dat heb je goed voor elkaar.’ Danique keek haar aan. ‘Ik woonde bij mijn vriend en hij heeft me zonder spullen op straat gezet. En ik hoef niet meer bij hem terug te komen.’

‘Dan kom je toch bij mij logeren?’ Fleur keek haar aan en mocht de vrouw wel. ‘Ik heb plaats genoeg en ik kan wel wat hulp gebruiken om alles van mijn vriend weg te doen.’

‘Meen je dat?’ Danique was verbaasd.

‘Jazeker.’ Fleur knikte en dronk haar glas leeg. ‘Iedereen nog wat te drinken?’

Lara had verontwaardigd naar de vrouwen gekeken toen ze bij elkaar waren gaan zitten. Zelf had ze haar mobiel gepakt en deed alsof ze druk bezig was, maar in werkelijkheid probeerde ze te luisteren waar de vrouwen het over hadden. Het leek alsof Bas door had waar ze mee bezig was, want al snel had hij de muziek wat harder gezet, zodat het gesprek van de vrouwen niet meer door haar gevolgd kon worden.

De andere vrouwen hadden geen moment meer naar haar gekeken.

‘Wil je nog wat drinken?’ Bas boog over de bar en pakte Lara’s lege glas.

‘Doe maar een wijntje.’ Lara keek op van haar mobiel en wierp een blik op de andere vrouwen.

Bas keek haar even aan, maar liep toen naar de andere kant van de bar om het glas van Lara opnieuw in te schenken. Hij keek opzij, en zag dat Lara niet met haar mobiel bezig was, maar dat ze – geconcentreerd maar onvriendelijk – naar de andere vrouwen zat te kijken.

‘Lara.’ Hij zette het glas voor haar weg. ‘Ik weet dat je ze af probeert te luisteren en ik hoop dat het je niet lukt.’

‘Wat?’ Lara keek verbaasd naar Bas.

‘Waar ben je mee bezig?’ Bas keek haar aan.

‘Hoezo?’

‘Wat doe je hier?’

‘Ik kom iets drinken.’ Lara was verontwaardigd. ‘Hoezo?’

‘Moet je geen Kerstmis vieren?’

‘En jij dan?’ Lara keek hem boos aan.

‘Ik moet werken.’

‘Je werkt alleen omdat je niets anders te doen hebt vanavond.’ merkte Lara op.

‘En is dat niet de reden dat jij hier bent?’ vroeg Bas scherp.

‘Jij hoeft je niet met mij te bemoeien.’ Lara keek hooghartig en pakte weer haar mobiel.

Bas pakte Lara's wijntje terug en zette het voor zichzelf neer.

'Wat doe je?' Lara keek stomverbaasd naar Bas.

'Je hebt toch geen geld meer?' Bas keek haar aan. 'Dan ook geen wijn meer.'

Lara wist niet wat ze moest zeggen, dus het was even stil.

Bas keek haar afwachtend aan.

'Meen je dat?' Lara klonk boos.

'Jazeker.' Bas knikte. 'Geen geld, geen drank. Zeker niet voor arrogante vrouwen zoals jij.'

'Pardon?' Lara keek hem verbaasd aan. 'Zo praat je toch niet tegen je klanten?'

'Wel met Kerstmis als je liever van zulke klanten af bent.'

Lara was verbaasd dat de altijd vriendelijke barman dat tegen haar zei. Ze reageerde er niet op, maar ze wist wel dat hij het meende.

'Ik ben al weg.' Lara stapte van de barkruk af en pakte haar jas vast.

'Lara!' De man was achter de bar vandaan gekomen en drukte haar arm naar beneden, zodat haar jas terug op de barkruk kwam te liggen.

'Wat?' snauwde ze.

'Je hoeft niet weg.'

'Waarom zou ik hier blijven als ik niets te drinken krijg en niemand hier aardig tegen me is?'

'Misschien komt dat omdat jij zelf tegen niemand aardig bent.' Bas keek haar aan. 'Het is Kerstmis. En zelfs als het geen kerst zou zijn, dan had iedereen je ook onbeleefd gevonden vanavond.'

'Waar bemoei jij je mee?'

'Met jouw leven. Want die meiden met wie je omgaat zullen dat niet doen en je familie heeft de hoop waarschijnlijk al lang opgegeven.'

Lara keek hem woedend aan en reageerde er niet op, want ze wist dat hij gelijk had.

Bas sloeg zijn armen over elkaar heen. 'Volgens mij heb ik gelijk. Nu is het jouw keuze. Ga je naar huis, alleen op de bank zitten en

medelijden met jezelf hebben of blijf je hier en ga je proberen nog wat van je leven te maken?’

Lara probeerde snel na te denken.

‘Deze kans krijg je maar één keer.’ Bas keek haar aan. ‘Ik kan je helpen, maar ik weet niet of jij wel hulp wilt accepteren.’

Lara keek hem aan. ‘Dat wil ik ook niet, maar ik zal wel moeten, want zelf kan ik het niet.’

‘Wat niet?’ Bas keek haar vragend aan.

‘Volwassen worden.’ zei Lara. Ze keek even naar de vier vrouwen die zaten te kletsen. ‘Ik wil een goede baan, een mooie woning, leuke vriendinnen en een aardige vent. Maar wat ik ook doe, het lukt me niet.’

‘Dit lijkt me een mooi moment om er echt mee te beginnen.’ Bas knikte naar de andere vrouwen. ‘Ze zitten daar. Vier vrouwen die volgens mij net zo veel problemen hebben als jij.’

‘Wat moet ik met hen?’ Lara keek verbaasd naar Bas.

‘Je zou kunnen beginnen met aardig tegen ze doen.’ stelde Bas voor.

Lara keek hem aan. ‘Geef me dan eerst nog maar een wijntje, want anders kan ik dat niet.’

‘Heeft iemand van jullie kinderen?’ Britt keek naar Danique en Fleur.

‘Nog niet.’ Danique schudde haar hoofd. ‘Ik ben de juiste man nog niet tegengekomen. En ik wil nog een paar jaar wachten.’

‘Ik ook niet.’ zei Fleur. ‘Maar ik geloof ook niet dat ik er al aan toe ben. En inderdaad, eerst een man die ik kan vertrouwen...’ Ze keek even naar Emily. ‘Hoewel het opvoeden in je eentje ook wel moet lukken.’

‘Willen jullie nog wat drinken?’ Bas stond achter de bar en riep de vrouwen. De muziek had hij inmiddels – op verzoek van Lara – weer iets zachter gezet.

‘Graag!’ riep Fleur. ‘Allemaal hetzelfde?’

‘Doe mij maar even iets zonder alcohol.’ Britt merkte dat de alcohol hard aankwam, waarschijnlijk omdat ze in tijden geen alcohol gedronken had.

Fleur keek rond. ‘Wonen jullie hier in de buurt?’

Emily knikte. ‘Ja, ik huur een appartement hier vlakbij, tegenover het busstation.’

‘Ik woon in de wijk daarachter.’ zei Fleur. ‘De buurt tegenover het ziekenhuis.’

‘Dat is niet zo ver van mij vandaan.’ zei Britt. ‘Ik woon in de Vogelbuurt.’

‘Alsjeblieft.’ Lara zette een dienblad met vijf drankjes op de statafel weg. Ze keek naar Emily. ‘Sorry. Ik had niet zo onaardig tegen je moeten doen.’ Ze draaide haar hoofd naar Britt. ‘En tegen jou ook niet.’

Britt – die altijd erg vergevingsgezind was – glimlachte vriendelijk naar Lara. ‘Excuses geaccepteerd. Kom je erbij zitten?’

Emily had daar absoluut geen zin in, maar durfde er niets van te zeggen. Gelukkig voor haar kwam Lara niet naast haar zitten, maar nam ze plaats aan de andere kant van de tafel, tussen Britt en Danique in.

‘Kent iemand van jullie elkaar?’ wilde Fleur weten.

‘Nee.’ Danique schudde haar hoofd.

‘Ik herkende jullie uit de supermarkt.’ Lara keek even rond.

‘Wij jou ook.’ Britt knikte en keek rond. ‘Waarom zijn jullie naar deze kroeg gekomen?’

‘Omdat er verder niets open is.’ merkte Danique op.

‘Maar waarom kwam je naar de stad?’ wilde Fleur weten.

Danique haalde haar schouders op. ‘Ik wist niet waar ik naar toe kon gaan. Iedereen is Kerstmis aan het vieren. Mijn ouders waren zo blij dat ik eindelijk een serieuze relatie had, dat ze het niet op prijs zullen stellen als ik naar hun toe ga. Ik was van plan om een paar dagen in een hotel door te brengen.’

‘Gelukkig kwam je mij tegen.’ Fleur grijnsde. ‘Ik wilde mijn huis uit. Even ergens naartoe waar ik nooit met die man geweest ben.’

‘Dat snap ik.’ Britt knikte.

‘Heb je al zijn spullen al het huis uit gegooid?’ wilde Danique weten.

‘Wel wat, maar niet alles.’ Fleur keek naar Danique. ‘Dat gaan we morgen doen.’

‘Prima.’ vond Danique. ‘Daar help ik je graag mee.’ Ze keek naar Britt. ‘Wat kwam jij hier doen?’

Britt haalde haar schouders op. ‘Ik wilde niet alleen thuis zijn vanavond. Mijn kinderen zijn bij mijn ex en ze hebben het prima naar hun zin. Helaas. Mijn ex is na mij verder gegaan met zijn leven. En ik ben altijd bezig met de kinderen.’

‘En wat ga je daar aan veranderen?’ wilde Fleur weten.

‘Ik ga wat meer aan mezelf denken.’ zei Britt. ‘Zeker als de kinderen niet bij me zijn. Dan heb ik tijd genoeg om leuke dingen te doen en nieuwe mannen te ontmoeten.’

‘Dat klinkt goed.’ Danique knikte. ‘Ik ga op zoek naar een andere man. Ik heb genoeg losers en saaie mannen gehad. Nu wil ik een spontane, ondernemende man. Daar ga ik naar zoeken.’

‘Duidelijk.’ Fleur glimlachte. ‘Voorlopig geen mannen voor mij. Daar heb ik even geen zin in. Laat me voorlopig maar single blijven.’

Britt keek naar Emily. ‘En jij?’

‘Geen mannen voor mij.’ zei Emily meteen. ‘Tenzij het een jongen wordt, natuurlijk. Ik ga er voor. Voor deze baby en voor mezelf. Zonder man.’

‘Daar heb je helemaal gelijk in.’ Danique draaide zich naar Lara. ‘En jij? Wat doe jij hier en wat zijn je plannen?’

‘Dit is mijn stamkroeg.’ zei Lara. ‘Daarom ben ik hier.’

‘Maar waarom vier je geen Kerstmis?’

‘Dat heb ik gisteren al gedaan. Ik heb geen schoonfamilie waar ik ook nog langs moet. Helaas. Maar goed, ik val toch altijd op verkeerde types, dus misschien is het maar goed dat ik geen schoonfamilie heb.’ Lara was klaar met haar verhaal.

Fleur keek haar aan. ‘En wat zijn je plannen?’

‘Van alles.’ zei Lara. ‘Ik wil een goede baan en weg uit de studio waar ik woon, maar daar heb ik nu geen geld voor. En een leuke vent en gezellige vriendinnen zou ik ook wel fijn vinden.’

‘Heb je geen vriendinnen?’ Fleur was verbaasd. Ze vond Lara een spontane meid en had verwacht dat ze een grote groep vriendinnen had.

‘Jawel, maar die zijn vijf jaar jonger, studeren nog en gaan elk weekend stappen tot een uur of zes.’ zei Lara. ‘En ik doe met ze mee, ook al weet ik dat ik er te oud voor ben.’

‘Je bent nooit te oud om uit te gaan.’ vond Fleur.

‘Wel als je naar een discotheek gaat waar de gemiddelde leeftijd onder de twintig ligt.’ merkte Lara op.

‘Ik heb ook weinig vriendinnen.’ zei Britt. ‘Eigenlijk ken ik vooral moeders van klasgenootjes van mijn kinderen.’

Fleur keek haar verbaasd aan. ‘Jij moet echt meer aan jezelf gaan denken. Je hebt vriendinnen nodig. Ook vriendinnen zonder kinderen, die altijd tijd voor je hebben.’

‘Ik heb ook niet veel vriendinnen’ Danique keek rond. ‘Vriendinnen van school spreek ik niet meer en mijn studiegenoten zijn alle kanten opgegaan. Ik woon hier zelf nog niet zo lang. En ik zie het niet echt zitten om terug te gaan naar mijn ouders voor een tijdje en daar oud en nieuw te vieren.’

Britt knikte. ‘Dat kan ik me voorstellen. Mijn kinderen zijn de rest van de vakantie bij mijn ex, dus ik denk dat ik oudejaarsavond bij mijn ouders zit.’

‘Dat meen je niet.’ Lara keek haar aan. ‘Bij je ouders? Dat heb ik al zeker tien jaar niet meer gedaan.’

‘Waar ga jij oud en nieuw vieren dan?’ wilde Fleur weten.

‘Ik heb een kaartje voor een feest hier in de stad.’ zei Lara.

‘Met die vriendinnen van je?’ merkte Fleur op.

‘Ja.’ gaf Lara toe.

‘Ik breng oud en nieuw waarschijnlijk ook met mijn familie door.’ zei Emily. ‘Zeker nu ik geen vriend meer heb.’

‘Heb jij veel vriendinnen?’ wilde Danique weten.

‘Niet echt.’ zei Emily. ‘Ik ken wel wat meiden, maar er is niemand die ik zo goed ken dat ik mijn geheimen met ze zou delen.’

‘Dat heb ik ook.’ Britt knikte.

‘Nou, ik zoek nieuwe vriendinnen.’ Danique keek rond. ‘Lara zoekt nieuwe vrienden en Emily en Britt kunnen ook wel wat vriendinnen gebruiken.’ Ze keek naar Fleur. ‘En jij bent vast ook wel in voor wat leuke nieuwe vriendinnen, zeker als ik bij je kom logeren.’

‘Dat lijkt me heel gezellig.’ zei Fleur.

‘Mooi.’ Danique keek de vrouwen één voor één aan. ‘Weten jullie wat we gaan doen? Wij gaan vriendinnen worden. Met zijn vijven. Het wordt een nieuw begin voor ons allemaal.’

‘Ik?’ Fleur keek haar aan. ‘Met jullie alle vier?’ Het was duidelijk dat ze Lara niet zo zag zitten.

‘Ja.’ Danique knikte. ‘Het komende jaar worden we vriendinnen. Jullie kunnen mij helpen met een nieuwe woning en een leuke man, misschien ken ik wel leuke mannen voor jullie. We kunnen Lara helpen met zoeken naar een baan en we kunnen met Emily mee om haar te helpen met alle voorbereidingen voor haar baby. En als Britt wil, dan kunnen we zelfs een keer op haar kinderen passen.’

De andere vier keken afwachtend rond en niemand wist goed wat ze moest zeggen.

‘Oké.’ zei Lara. Ze had zich gerealiseerd dat dit voor haar een ideale kans was. Niet alleen om vriendinnen te krijgen, maar ook omdat ze haar zouden kunnen helpen met het verbeteren van haar toekomst. ‘Ik vind het een goed idee. Zullen we beginnen met oudejaarsavond? Ik zeg mijn feest af.’

Bas had het gesprek gevolgd en was verbaasd door deze spontane actie van Lara. Ze had waarschijnlijk nooit eerder een feestje afgezegd.

‘We kunnen het proberen.’ vond Fleur. Ze keek naar Danique. ‘Wat ben je precies van plan?’

Die haalde haar schouders op. ‘We wisselen nummers uit en spreken binnenkort een keer af, en dan zien we wel.’

‘Oudejaarsavond samen klinkt als een goed idee.’ vond Britt. ‘Bij mijn ouders is dat inderdaad nogal saai.’

‘Prima.’ Fleur knikte. ‘Ik had ook nog niet echt plannen. En jij?’ Ze keek naar Emily.

Emily had al lang gemerkt dat zij de rustigste van het stel was en hoewel ze drukke, spontane meiden niet altijd even graag mocht, voelde ze zich wel op haar gemak bij deze vrouwen, ook al mocht ze Lara niet. ‘Dat is goed. Oudejaarsavond samen.’

‘En dan eens in de twee weken wat afspreken?’ stelde Britt voor.

‘Dat is goed.’ Danique knikte.

‘Waar willen jullie oud en nieuw vieren?’ Lara keek rond. ‘Bij iemand thuis of in de stad?’

‘We kunnen bij iemand verzamelen en daarna even naar de stad gaan.’ stelde Fleur voor.

‘Dat klinkt goed.’ vond Danique.

‘Hé Bas!’ Lara draaide zich om. ‘Heb je nog kaartjes voor oud en nieuw?’

Hij grijnsde. ‘Eigenlijk niet, maar als jullie echt met zijn vijven komen, dan zijn jullie meer dan welkom.’

Lara keek naar de andere vrouwen. ‘Geregeld. En ik stel met alle plezier mijn woning beschikbaar hier om de hoek, maar als jullie een betere plaats weten, dan hoor ik dat graag van jullie.’

Britt keek rond. ‘Dus vanaf nu zijn we vriendinnen?’

Danique knikte. ‘Inderdaad. We gaan elkaar helpen en steunen en heel veel leuke dingen doen.’

‘Maar één ding.’ Fleur keek naar Lara. ‘Vriendinnen kunnen elkaar vertrouwen en ze zijn eerlijk tegen elkaar. En aardig.’ Ze stopte even.

‘En jou mag ik tot nu toe niet. Maar ik zal je een kans geven, dus laat maar eens zien dat je een goede vriendin kunt zijn.’

‘Heb je dat gehoord?’ Lara keek naar Bas. ‘Geef mij en mijn vriendinnen nog maar een rondje.’

Andere boeken in deze serie:

- Liefde voor Danique (#2)
- Een man voor Lara (#3)
- Fleur in vuur en vlam (#4)
- Vlinders voor Britt (#5)
- Emily's liefdesdroom (#6)

Meer weten over de boeken van Lenthe Leeuwenberg? Kijk op facebook¹ of www.lentheleeuwenberg.nl².

Meer weten over Lenthe Leeuwenberg persoonlijk? Volg haar op facebook³, twitter⁴ en instagram⁵! Of neem een kijkje op haar website⁶.

---

1. <https://www.facebook.com/Lenthe-Leeuwenberg-801961359942401/>

2. <http://www.lentheleeuwenberg.nl/>

3. <https://www.facebook.com/Mama-Lenthe-1958732654393725/>

4. https://twitter.com/lenthe_leeuw

5. <https://www.instagram.com/lentheleeuwenberg/>

6. <http://www.mamalenthe.nl/>